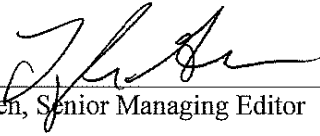

STATE OF NEW YORK)
)
) ss
COUNTY OF NEW YORK)

CERTIFICATION

This is to certify that the attached translation is, to the best of my knowledge and belief, a true and accurate translation from English into Pashto of the attached Exhibit 3.

Lynda Green, Senior Managing Editor
Lionbridge

Sworn to and subscribed before me
this 13 day of MAY, 20 22.

JEFFREY AARON CURETON
NOTARY PUBLIC-STATE OF NEW YORK
No. 01CU6169789
Qualified in New York County
My Commission Expires 09-23-2023

۳ مه نتزاره

نه ماتېدونکي: ټولنيزي سرچيني، نظامي تطابق، او د افغان طالبان

Theo Farrell (تيو فاريل)

د سپټمبر د یوولسمې له بریدونو وروسته، افغان طالبان د امریکا له خوا محاکمه شول په رڼا جگړه کې له منځه ولاړل. د افغانستان اسلامي امارت د فزیکي وجود په توګه له منځه ولاړ او د طالبانو مشر ملا محمد عمر پاکستان ته وتښتید. که څه هم د پنځو کلونو په موده کې، طالبان بیا تنظیم شول او په لوی شمیر کې سویلي او ختیځ ته راستانه شول. په 2016 کې، دوی لږترلږه د هیواد دریمه برخه نیولې وه. طالبان څنګه له بشپړې ماتې څخه دومره په بریالیتوب سره راستانه شول؟ دا مقاله د کورنیو جګړو او د نظامي موافقت په اړه ادبیاتو ته اشاره کوي ترڅو دوه فکتورونه وپېژني او خلاص کړي چې د یاغیانو نسبي بریا تشریح کوي: د ټولنیزو سرچینو شتون او هغه عناصر چې نظامي موافقت پرمخ وړي او فعالوي. د طالبانو له مشرانو، کدرونو او ساحوي قوماندانانو سره د ډیرو اصلي مرکو په کارولو سره، زه دا په ډاګه کوم چې دا عوامل څنګه یوځای شوي ترڅو طالبان په اساسي توګه د ماتې وړ نه وي.

د متحده ایالاتو هوایی ځواک او سمندري ځواکونو په هوایی کمپاین کې 18,000 بمونه غورځولي چې 10,000 یې دقیق مهمات وو. د وژل شویو طالب جنګیالیو کره شمېره معلومه نه ده، خو د یوه اټکل له مخې د وژل شویو شمېر له 8000 څخه تر 12000 پورې وي.¹ د 2002 کال په لومړیو کې د طالبانو امارت د فزیکي وجود په توګه له منځه تللی و او مشر ملا محمد عمر یې پاکستان ته تښتېدلی و.

که څه هم د پنځو کلونو په موده کې، طالبان بیا تنظیم شوي او په لوی شمیر کې سویلي او ختیځ ته راستانه شوي. په ورپسې لسيزه کې، نوی افغان دولت او غربي ملاتړي یې ونه توانیدل چې په ټول هیواد کې د طالبانو د بغاوت مخه ونیسي. په ۲۰۱۶ کال کې طالبانو د دویم ځل لپاره د افغانستان په شمال کې د کنډز ښار نیولی و، چې یو کال وړاندې یې هم دا کار کړی و. طالبان په جنوب کې د هلمند او ارزګان او په لویدیځ کې د فراه د ولایتونو د مرکزونو نیولو ته هم نږدې شوي وو. د 2016 په می کې، د متحده ایالاتو ځواکونو - افغانستان قوماندې راپور ورکړ چې یوازې 65 سلنه

د یاغیانو ماتول خورا ستونزمن دي، خو بیا هم افغان طالبانو په ځانګړې توګه دا ثابتې کړې ده. د طالبانو د مقاومت حسابونو په دواړو نیمګړتیاوو تمرکز کړی دی

د غربي هڅو او افغان دولت او د طالبانو لپاره د پاکستان د ملاتړ په اړه. په هر صورت، دا حسابونه د دې بشپړ انځور په ډاګه کولو کې پاتې راغلي چې طالبان څنګه ژوندي پاتې شوي دي. د اصلي ساحي څیړني ته په پام سره، دا مقاله دا په ګوته کوي چې څنګه د طالبانو بریا د یاغیتوب لپاره داخلي عوامل، د بیلګې په توګه، هغه ټولنیزې سرچینې چې دا یې ساتي او د دې ډلې وړتیا چې په نظامي توګه د تطبیق وړ وي.

په افغانستان کې د طالبانو د رژیم نسکورېدل په چټکۍ او وحشیانه ډول وو. د سپټمبر د یوولسمې له بریدونو لږ وروسته، امریکا په افغانستان کې د القاعدې او د هغې د وسله والو طالبانو پر ضد جګړه پیل کړه. د طالبانو ځواکونه په یوه سپکه جګړه کې له منځه یوړل شول چې د امریکا د ځانګړو عملیاتو ځواکونو او د هغوی د افغان متحدینو له خوا محاکمه شول، چې د جنګي الوتکو په مرسته یې ملاتړ وشو. د امریکا هوایی ځواکونو ډیری وژني ترسره کړې.

1 Michael E. O'Hanlon، "یوه نیمګړتیاوی شاهکار"، د بهرنی چارې 81 (می/جون 2002): 48، 55. <https://www.foreignaffairs.com/articles/afghanistan/2002-05-01/flawed> -شاهکار.

2 مجیب مشعل او نجیم رحیم، "افغان ځواکونو طالبان د کنډز له مرکز څخه ایستلي، چارواکي وايي"، نیویارک ټایمز، د ۲۰۱۶ کال د اکتوبر ۴، <https://www.nytimes.com/2016/10/05/world/asia/afghanistan-taliban-kunduz.html>

د هېواد 407 ولسوالۍ د حکومت تر ولکې لاندې وې. ³ دا دا پوښتنه رابرسیره کوي چې طالبان څنگه وتوانیدل چې له بشپړې ماتې څخه په دومره بريالیتوب سره بیرته راشي.

د 2001 او 2016 کلونو ترمنځ، امریکا د افغانستان پر جگړه شاوخوا 800 میلیارده ډالر لگولي دي. نړیوالې ټولني یو اضافي مصرف

240 میلیارده پونډه کړی دی د افغان امنیتي ځواکونو پر پیاوړتیا په 2010 کې، په افغانستان کې د نړیوالو پوځي هڅو په اوج کې، یوازې 100,000 امریکایي سرتیري او د 50 نورو هیوادونو شاوخوا 40,000 سرتیري هلته ځای پرځای شوي وو. له دې ټول پوځي ځواک او نړیوال پراخوالي سره سره طالبان مات نه شول. دا څنگه تشریح کیدی شي؟ تر اوسه پورې، د جگړې په اړه څیړني تر ډیره د نړیوالو نظامي هڅو په نیمگړتیاوو او له افغان دولت سره پر ستونزو متمرکزې دي. د طالبانو په ماتولو کې د بریالیتوب نشتوالی د لویدیځ د رهبرۍ او ستراتیژۍ په ناکامیو، د نړیوالو هڅو په بې کفایتۍ او بې کفایتۍ او د بغاوت ضد تاکتیکونو او عملیاتو په نیمگړتیاوو تړون شوی دی. ⁴ په افغانستان کې د اداري فساد کچه په مساوي ډول مهمه ده، چې د نړیوالو مرستو د پراخو را رسیدو له امله رامنځ ته شوې، چې د افغان حکومت او امنیتي ځواکونو مشروعیت او اغېزمنتیا یې دواړه زیانمن کړي دي. ⁵

د افغان طالبانو د دوام او بریا په تشریح کې، ډیری مبصرینو له پاکستان څخه د دې ډلې ملاتړ ته اشاره کړې ده. د افغانستان او پاکستان تر منځ اوږده، نارامه پوله (د هغې په اوږدو کې سړي، مادي او پیسې په نسبتاً اسانۍ سره حرکت کوي)، په پاکستان کې د کډوالو د کمپونو کارول د خوندي شا په توګه

ادې، او د پاکستان له پوځ څخه د پام وړ پوځي مرستې په افغانستان کې د اورپکۍ د دوام لپاره بې له شکه مهمې دي. ⁶ د پاکستان د پوځ د استخباراتي ادارې (آی ایس آی) مرکزي اداره په دې کې ده. آی ایس آی تر ډیره حده بریالی شوی چې په افغان جگړه کې خپله بشکلتیا پټه کړي، د پټو اجنټانو، ملکي ځواکونو، قرارداديانو او متقاعدو افسرانو له لارې کار کوي. د طالبانو مرکي هم د دوی په مبارزه کې د پاکستان د رول په اړه د تبصرو په اړه محتاط دي. په دې توګه، د پټو استخباراتو له نړۍ څخه بهر، دا ممکنه ده چې له طالبانو سره د آی ایس آی د مرستې یوازینی نظر ترلاسه کړي. په داسې حال کې چې دغه ډله د خلیج د همکارۍ د شورا له هېوادونو (او د GCC په هېوادونو کې له بېلابېلو سرچینو) څخه د پام وړ مالي ملاتړ ترلاسه کوي، او د ایران او ممکنه روسیې څخه ځینې پوځي مرستې ترلاسه کوي، پاکستان د طالبانو د تمویل، روزني او پوځي تجهیزاتو تر ټولو مهمه سرچینه ده. ⁷ د ژورنالیست Steve Coll په وینا، په 2008 کې د متحده ایالاتو اردو ته څرګنده شوه چې د پاکستان پوځ په پاکستان کې د طالبانو د روزني څخه په افغانستان کې د دوی د ځای پرځای کولو لپاره د آرامۍ او آرامۍ لپاره پاکستان ته د دوی د بیرته راستنیدو لپاره د طالبانو د ځای پر ځای کولو ټوله دوره کې ملاتړ کوي. بیا رغونه کول حتی یادونه کوي چې "د پاکستان د پولې په اوږدو کې د پاکستان پوځ او د فرنیټیر کور سرتیرو د امریکا په سرحدې پوستو باندې ډزې کولې ترڅو طالبانو ته د پوښاک ډزو چمتو کړي چې افغانستان ته ننوځي او بیرته راستانه شي." ⁸

په هرصورت، لږ مطالعه شوي چې طالبان څنگه د خپلو بریاوو جوړونکي دي. د ډاډ لپاره، د طالبانو په اړه ادبیات د پام وړ دي او د دې ډلې د منشاء، سیاست، په اړه مهم کتابونه پکې شامل دي.

3 د افغانستان د بیارغونې لپاره ځانګړی عمومي مقش، د متحده ایالاتو کانګرس ته درې میاشتې راپور، د جولای 30، 2016، 86. <https://www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/2016-07-30qr.pdf>.

4 Theo Farrell، د نه کتلو وړ: په افغانستان کې د برتانیې جګړه، Bodley (لندن: 2014-2001) مشر، 2017؛ Jack Fairweather، *The Good War*، د افغانستان لپاره جګړه، London: 14-2006؛ Daniel P. Bolger، ولي مور ویلله: د عراق او افغانستان د جګړو په اړه د یوه جنرال داخلي حساب (Boston: Houghton Mifflin Harcourt، 2014)؛ David H. Ucko and Robert Egnell، په بحران کې د بغاوت ضد مبارزه: بریتانیا او د عصري جګړې ننگونې (نیویارک: د کولمبیا پوهنتون پریس، 2013)؛ Rajiv Chandrasekaran، وړه امریکا: د افغانستان لپاره د جګړې دننه جګړه (London: Bloomsbury، 2014)؛ Sten Rynning، ناټو په افغانستان کې: د لیبرال انډول (سټنفورډ: د سټیفورډ پوهنتون پریس، 2012)؛ David P. Auerswald and Stephen M. Saideman، ناټو په افغانستان کې: په ګډه جګړه کول، یوازې جګړه کول (پرنسټن: پرنسټن پوهنتون پریس، 2014)؛ Sherard Cowper-Coles، د لیبرال انډول (سټنفورډ: د سټیفورډ پوهنتون پریس، 2011)؛ Tim Bird and Alex، لویډیځ څنګه خپله لاره له لاسه ورکړه (New Haven, CT: Yale پوهنتون پریس، 2011)؛ M.J. Williams، ښه جګړه: ناټو او په افغانستان کې د لیبرال وجدان (Basingstoke, UK: Palgrave Macmillan، 2011)؛ Seth G. Jones، د امپراتوریو په قبر کې: په افغانستان کې د امریکا جګړه (New York: W.W. Norton، 2009)؛ Marshall، افغانستان: لویډیځ څنګه خپله لاره له لاسه ورکړه (نیو هیون، CT: ییل پوهنتون پریس، 2011)؛ M.J. ویلیامز، ښه جګړه: ناټو او په افغانستان کې د لیبرال وجدان (Basingstoke, UK: Palgrave Macmillan، 2011)؛ Seth G. Jones، د امپراتوریو په قبر کې: په افغانستان کې د امریکا جګړه (New York: W.W. Norton، 2009)؛ Chris Kolenda، پای لویه: ولي د امریکا مداخلې په زړه پورې کیري، "Sarah Chayes، 2017، PhD thesis، King's College London"؛ Antonio Giustozzi، د افغانستان پوځ: د یوې نازکې ادارې سیاسي تاریخ (London: Hurst، 2015)؛ Astri Suhrke، کله چې ډیر لږ وي: په افغانستان کې نړیواله پروژه (London: Hurst، 2011)؛ Peter Marsden، افغانستان: مرستی، پوځونه او امپراتورۍ (London: I.B. Tauris، 2009)؛ Katherine Tiedemann، eds، طالبانستان: د تزور، سیاست او مذهب ترمنځ د سرحدونو خبرې اترې (Oxford: Oxford University Press، 2013)؛ Vahid Brown and Don، (Boston: Houghton Mifflin) 2014-2001؛ Carlotta Gall، غلط دینمن: امریکا په افغانستان کې، (London: Hurst) 2012-1973؛ Ressler، د جهاد بنسټ ایښودونکی: د حقاني ټیکس، (London: Hurst) 2012-1973؛ Carlotta Gall، "د سعودي بانکول طالبان، حتی د پاچا په توګه په رسمي توګه د افغان حکومت ملاتړ کوي"، *New York Times*، 6 دسمبر، 2016، <https://www.nytimes.com/2016/12/06/world/asia/saudi-arabia-afghanistan.html>؛ Justin Rowlett، "روسیه افغان طالبان مسلح کوي"، *انستیتیوت*، د فیوروري 5، 2018، <http://www.mei.edu/content/afghan-intelligence-chief-warns-iran>؛ "روسیه افغان طالبان مسلح کوي"، امریکا وایي، "د بي بي سي نیوز، د مارچ 23، 2018، <http://www.bbc.com/news/world-asia-435002>؛ Steve Coll، کي مستند شوي ده، د سي آی ای مشر. او په افغانستان او پاکستان کې د امریکا پټې جګړې، (New York: Random House، 2018)؛ او کال، غلط دینمن.

Weinstein د "ټولنيز اهميت ته اشاره کوي

هغه معلومات چې تحليل کمزوری کوي، اصلي موندني د څو مرکو څخه رامینځته شوي او که مناسب وي، د طالبانو په اړه خپاره شوي بورسونه پورې اړه لري.

دا مقاله د ياغيټوب د ټولنيزو ريښو په اړه د ادبياتو بياکتني سره پرمخ ځي، په افغان طالبانو کې د دې بصيرت پلي کول، او همدارنگه په جگړه کې د تطبيق په اړه د ادب بياکتنه او همدارنگه د طالبانو قضیې ته د بصيرت پلي کول. دا د افغانستان لپاره د متحده ايالاتو د نوي ستراتيژي لپاره د دې موندنو اغيزو ته په کتو سره پای ته رسيري.

ټولنيزی سرچینی او بغاوت

حتی په داسې شرايطو کې چې د بغاوت لپاره مناسب وي، د بغاوت تنظيم کول خورا اسانه ندي. لکه څنگه چې سياسي ساينس پوه جيري مي وينسټين يادونه کوي، د ياغيانو مشران د ډيری ننگونو سره مخ دي، د دوی په منځ کې د کنټرول ساتل، په ځانگړي توگه کله چې بغاوت وده کوي، او د سرچينو استخراج (د بيلگې په توگه، فنډونه، اکمالات، او استخدام) پرته له دې چې سيمه ايز خلک له مينځه يوسي. ¹² ځيني ياغي ډلې په خپلو ليکو کې د ډسپلين د پلي کولو او د ځايي خلکو د لاندې ساتلو لپاره په ترهگری تکیه کوي. په عراق او سوريه کې اسلامي دولت د دې تاکتيک يو مشهور تمرين کونکی دی. ¹³ حتی ډير وحشي انقلابي متحده جبهه وه، چې په 1990 لسيزه کې په سيرا ليون کې ظلمونه د ماشومانو تېنټول او په غمجنو وژونکو بدلول، او د بي شميره غرو د پښو وهل شامل وو. زرگونه ملکي وگړي ¹⁴ د يو تاکتيک په توگه د ترهگری د چلولو سره يوه ستونزه دا ده چې دا "کولی شي د مخالفينو مخه ونيسي مگر د ملکي خلکو وفاداري او ملاتړ نشي رامینځته کولی." د اورپکو ډلو لپاره چې د سيمي د نيولو په لټه کې دي، دا مخالف لوري ته د ملکي خلکو د وتلو خطر رامینځته کوي. ¹⁵ د ډيری ياغيانو لپاره، رضاييت د داخلي کنټرول او بهرني محلي ملاتړ په ساتلو کې د جبر په څير مهم دی.

کلتور، او د ⁹ 2002 څخه دمخه د جگړې جوړول، Antonio Giustozzi د 2002 څخه وروسته د طالبانو د بغاوت د تنظيم، حکومتداري، او د جگړې تاکتيکونو په اړه يو شمير مطالعات چمتو کړي دي. ¹⁰ تر ورکيدو پورې، که څه هم، د افغان طالبانو د پام وړ انعطاف لپاره يو جامع توضيح دی. طالبان ځنگه وکولای شول چې د نړۍ تر ټولو ځواکمن پوځي اتحاد له بريد څخه ځان وژغوري؟ په دې ليکنه کې زه د امنيتي مطالعاتو له ډگر څخه د تيوري دوه بنسټونه را اخلم، يوه د ياغيانو په ريښو او بله يې د پوځي تطبيق په اړه. پخوانی د ټولنيزو سرچينو مهم طبيعت په گوته کوي چې ياغيانو ته انعطاف ورکوي - په ځانگړي توگه د ياغيانو دننه د افقي شبکو ځواک او د کوربه ټولنو سره عمودی اړيکې. وروستنی هغه فکتورونه په گوته کوي چې د اردو لپاره د دې امکان رامینځته کوي چې په جگړه کې د پرمختللو ننگونو سره تطابق وکړي. کله چې په افغان طالبانو باندې تطبيق شي، هغه څه چې ښکاره شوي يو بغاوت دی چې د ټولنيزو سرچينو ژور څاه لري او د وخت په تيريدو سره يې د نوښت او تطبيق وړتيا ښه کړي. په گډه سره، دا فکتورونه يو بل ياغيټوب ته اشاره کوي چې خورا مقاومت لري او يو چې يوازي په نظامي لارو کې د ماتې وړ نه وي. دا موندنه د ترمپ د ادارې د ستراتيژي لپاره حياتي اغيزي لري، کوم چې د طالبانو په وړاندې د پوځي هڅو د گړندي کولو په شاوخوا کې گرځي. د نظرياتي پلټنو په واسطه د نويو بصيرتونو د وړاندې کولو برسیره، دا مقاله د افغان طالبانو له مشرانو، چارواکو، او ساحوي قوماندانانو سره د اصلي مرکو يو زيات شمېر ته اشاره کوي. د مرکې د معلوماتو د اعتبار د يقيني کولو لپاره په احتياط سره پروتوکولونه تعقيب شوي. ¹¹ البته، د هغه څه اعتبار چې د طالبانو غړي يې وايي حتمي پوښتنې ته خلاص دي. په ځينو مسلو کې، د طالبانو مرکه کونکي د مبالغې کولو ته ليوال وو (د بيلگې په توگه، د عامه ملاتړ کچه چې دا ډله يې تر لاسه کوي) يا د راتلونکي څخه کم وي (د بيلگې په توگه، هغه رول چې پاکستانی استخبارات د دې ډلې په ملاتړ کې لوبوي). تر څو د فساد خطر کم شي

⁹ احمد رشيد، طالب: د افغان جنک سالارانو کيسه (London: Pan Macmillan, 2001); Gilles Dorransoro، انقلاب نه ختميدونکی: افغانستان، 1979 تر اوسې (New York: Columbia University Press, 2005); کمال متين الدين، د طالبانو پيښه: افغانستان، 1994-1997 (Oxford: اڪسفورډ پوهنتون پريس، 1999); Alex Strick van Linschoten and Felix Kuehn، يو دښمن چې مور جوړ کړی: په افغانستان کې د طالبانو/القاعدې د يوځای کيدو افسانه، 1970-2010 (London: Hurst, 2012); Rob Johnson، د افغان جگړې لاره: کلتور او پراکټرم: يو نازک تاريخ (London: Hurst, 2011).

10 Antonio Giustozzi، قرآن کريم، کلاسيکوف او لپ ټاپ: په افغانستان کې د نوو طالبانو بغاوت (London: Hurst, 2007).

د نوي طالبانو ډيکود کول: د افغان ساحي څخه ليدونه (London: Hurst, 2009).

¹¹ په مجموع کې، د طالبانو سره 282 مرکې او د 2011-12 او 2014-15 ترمنځ د دوو دورو په اوږدو کې د افغان ځيړونکو لخوا د غير طالب افغان محلي خلکو سره 138 مرکې ترسره شوي. مرکه شويو کسانو ته د مرکو لپاره پيسې نه دي ورکړل شوي. مرکې په ساحوي نوټونو کې ثبت شوي او په انگليسي کې ليکل شوي. د ځيرني پروژې زما لخوا رهبري کيده، او د ساحي ځيړنه د ډاکټر انتونيو گيوسټوزي لخوا ځارل کيده. د پروژې پروتوکولونو سره په مطابقت کې، زه د مرکې دقيق ځای او نېټه نه څرگندوم ترڅو د مرکه کونکو د هويت خوندي کولو لپاره. د 2011-12 ازماينېتي پروژې موندني د نيو فاريول او انتونيو گيوسټوزي په توگه خپري شوي، "طالبان په جگړه کې: د هلمند بغاوت دننه، 2004-2011." نړيوالې چارې 89 (2013): 71-84. د اصلي پروژې ټوليز موندني به د انتونيو گيوسټوزي، په جگړه کې طالبان (London: Hurst, راتلونکي) په توگه خپاره شي.

Jeremy M. Weinstein, *Inside Rebellion: The Politics of Insurgent Violence* (Cambridge: Cambridge University Press, 2007), 43-44 12.

13 Jessica Stern and J.M. Berger، داعش: د ترهگری حالت (London: William Collins, 2015).

14 Kieran Mitton، په يوه خراب حالت کې ياغيان: د سيراليون کورني جگړه کې د ظلم پوهيدل (لندن: هورسټ، 2015).

15 Zachariah Cherian Mampilly، باغي واکمنان: د جگړې پر مهال د ياغيانو حکومتداري او ملکي ژوند (Ithaca, NY: Cornell University Press, 2011)، 52-55.

کله چې د طالبانو خبره راځي، دا خبري

استدلال کوي چې د ياغيانو په يووالي او انعطاف کې توپير ممکن د هغې درجې له مخې تشریح شي چې دوی يې بنسټ ايښودل شوي، او د افقي شبکو او عمودی اړيکو څخه د گټې اخيستنې وړتيا لري.

د وخت په تيريدو سره، ډيری ياغيان د حکومتدارۍ پروسې او جوړښتونه رامینځته کوي ترڅو په هغه سيمه کې ملکي خلکو ته خدمات وړاندې کړي چې دوی يې تر کنترول لاندې لري. دا د اورپکو ډلو ته اړتيا لري چې هغه منابع چې په بل ډول وقف کيدی شي له منځه یوسي

خپلې وسله والې مبارزې ته. دا کيدای شي د ياغي ډلو ته هم اړتيا ولري چې ملکي غوره توبونه په پام کې ونيسي، حتی کله چې دوی د ياغيانو گټو او غوره توبونو سره توپير لري. ²⁰ د بيلتون غوښتونکو ياغيانو په حالت کې، د حکومت کولو انگیزه څرگنده ده ځکه چې مبارزه د خپلواک دولت په ترلاسه کولو متمرکز ده. په

په نورو قضیو کې (په ځانگړې توگه د ماویست ياغيانو سره)، ياغي ډلې په ايډيالوژیک ډول د هغو سيمو او نفوسو د حکومت کولو لپاره وړاندوينه کوي چې دوی يې کنترول لري. ²¹ د ډيری ياغي حکومتونو لپاره، د خلکو د پوليسو لپاره د وسيلو رامینځته کول او د شخړو تنظيمول د سوداگرۍ لومړی امر دی. د نورو عامه خدماتو چمتو کول، لکه ښوونه او روزنه او روغتيا پاملرنې، معمولاً يوه ثانوي اندیښنه ده. ²² سره له دې، د حکومتولۍ چمتو کول د اوږدې مودې لپاره د ياغيانو لپاره د عامه مالتر ساتلو لپاره مهم دي. دا کولی شي په بدل کې د ايډيالوژیکي پلوه ياغيانو حکومتونو منځگړيتوب ته لاره هواره کړي، که يوازې د عملي دليلونو لپاره وي. ²³ پرته له دې چې د دوی د حکومتولۍ کچه او اغيزمنتيا په پام کې ونیول شي، ياغيان اکثراً د دولت سمبولیک جالونه اخلي، او د يو دولت په څير "عمل" کوي. لکه څنگه چې زکريا مپلي يادونه کوي، "د عصري دولت د چلند په نقل کولو سره، ياغيان هڅه کوي چې په غيرقانوني توگه يو سياسي واک رامینځته کړي چې د پرتلې وړ مشروعيت سره د ملي حکومتونو لخوا خوندي اخيستل کيږي." ²⁴ دا ډول چلند د يوې ياغي ډلې د سياسي ادعاو په دوام کې مهم دی.

ونډې" د خلکو سره يوځای کول يا د ياغي غورځنگ ملاتړ کوي. په ټولنيزو مرستو کې له مخکې موجودې شبکې، گډې پيژندنې، گډې باورونه او د متقابل عمل نورمونه شامل دي، چې دا ټول د همکارۍ او اجتماعي عمل اسانتياوي، په ځانگړې توگه په داسې حالاتو کې چې لنډ مهاله لگښتونه او يوازې د اوږدمهاله لاسته راوړنو ژمنه وي. ¹⁶ په خپل لوی

ياغيان په اکثراً د دولت سمبولیک جالونه په غاړه اخلي او د يو دولت په څير به "عمل" وکړي

د بلواکرو سازمانونو د يووالي په اړه مطالعه، د Paul Staniland جگړې څخه مخکې د ټولنيزو شبکو رول هم په گوته کوي، په گوته کوي چې د ياغيانو مشران اکثراً د "ټولنيز مناسب" موجود جوړښتونه د نويو دندو لپاره د ډله ايز عمل لپاره. Staniland د دوه ډوله جوړښتونو ترمنځ توپير کوي: افقي شبکې او عمودی اړيکې. ¹⁷ افقي شبکې هغه خلک سره نښلوي چې ممکن په جغرافيه کې د گډو ايډيالوژیکي باورونو يا مسلکي پيژندنې له لارې وپېشل شوي وي. سياسي گوندونه يې يوه ستره بېلگه ده. د ياغيانو خوځښتونه اکثراً د سياسي گوندونو څخه سرچينه اخلي يا يوځای کيږي. يوه بېلگه په نيپال کې د 1996 څخه تر 2006 پورې د کروندگرو بغاوت دی چې د نيپال د کمونست گوند د ماویست څانگې څخه رامینځته شوی. ¹⁸ عمودی اړيکې، له بلې خوا، د ياغي ډلو او ځایي خلکو تر منځ پخوانۍ اړيکې دي چې ډيری وختونه د عام توکم پر بنسټ ولاړ دي. قومي، يا کورنۍ شبکې. دا د اورپکو ډلو لپاره دا ممکنه کوي چې سيمه ايزې ټولني په خپلو موخو پورې وتړي او سرچينې ترې استخراج کړي او په دوی باندې کنترول ولري. په دې توگه، "د کورنۍ او خپلوی اړيکې" د هند په ختيځ کې د دوی د ماویست ياغيوتوب لپاره د بزگرانو د ملاتړ په راجلبولو کې د نکسليانو د بریا لپاره خورا مهم وو. ¹⁹ Staniland

16 Weinstein ، د بغاوت دننه، 48-49.
 17 Paul Staniland ، د بغاوت شبکې: د ياغيانو د يووالي او سقوط تشریح (Ithaca, NY: Cornell University Press, 2014).
 18 Madhav Joshi and T. David Mason ، "د ډيموکراسۍ او انقلاب ترمنځ: په نيپال کې د ډيموکراسۍ په مقابل کې د بغاوت لپاره د بزگرانو ملاتړ"، د سولې څيړنې ژورنال 45 (2008): 765-82. <http://www.jstor.org/stable/27640768>
 19 Alpa Shah "د بغاوت انگیزه: په ماویست هند کې د جبر، لالچ يا شکایت څخه هاخوا" اقتصاد او ټولنه 42 (2013): 480-506. <https://doi.org/10.1080/03085147.2013.783662>
 20 Nelson Kasfir ، "د ياغيانو حکومتول - د تحقيقونو د ساحې جوړول: تعريفونه، ساحه، نمونې، نظم، لاملونه"، په کورنی جگړه کې د بغاوت حکومتداري کې، ايد. انا ارجونا، Nelson Kasfir ، او Zachariah Mampilly (Cambridge: Cambridge) پوهنتون پریس، 2017، 22-23.
 21 Bert Suykens ، "د انقلاب او طبيعي کولو له لارې د ياغيانو حاکميت پرتله کول: په هند کې په نکسليت او ناگا کې د حکومتدارۍ نظريه"، په کورنی جگړه کې د بغاوت حکومتداري کې، ايد. ارجونا او نور، 138-57.
 22 Mampilly ، باغي واکمنان، 63-64.
 23 Till Forster ، "مستقيم ديالوگ: د ياغيانو حکومتولۍ او په شمالي کورب ډی اير کې مننې نظم"، په کورنی جگړه کې د باغي حکومتدارۍ کې، ايد. ارجونا او نور، 203-25؛ او سويگنز، "د انقلاب او طبيعي کولو له لارې د باغي واکمنۍ پرتله کول".
 24 Zachariah Mampilly ، "د ملت‌سولت ترسره کول: د باغي حکومتولۍ او سمبولیک پروسې"، په کورنی جگړه کې د بغاوت حکومتداري کې، ايد. ارجونا او نور، 77-78.

په ټول هيواد کې يې خپل سيالان مات کړل يا يې واخيستل چې د دوی په لاره کې ودرېدل. په 1998 کې، يوازې د مقاومت يو څو جيبونه پاتې وو، په ځانگړې توگه د تاجکستان شمالي ټلوالې، چې په شمال ختيځ کې په غرونو کې پټه شوې وه. طالبانو د هيواد د کنټرول په نيولو سره د افغانستان اسلامي امارت جوړ کړ. په دوامداره توگه کم تمویل شوي (د شاوخوا 80 مليون ډالرو کلنې بودیجې سره) او په عامه اداره کې يې روزل شوي، طالبان ونه توانيدل چې په ټول هيواد کې لومړني عامه خدمتونه بيا پيل کړي. برسېره پردې، دې ډلې په خلکو باندې بې شميره بنسټپالي سختې وضعې کړې، په ځانگړې توگه د بنځو کار ته د تگ او نجونو بنوونځي ته د تگ مخه نيسي. 28 په دې اساس، د 2001 کال په وروستيو او د 2002 په لومړيو کې د طالبانو سقوط د ډيرو افغانانو له خوا تود هرکلی وشو.

په 2002 کې د حامد کرزي د موقتي ادارې لپاره لويه ننگونه د کابل څخه بهر د حکومت واک ټينگول او د کورنۍ جگړې د بيرته راستنيدو مخنيوی و. کرزي دا کار په لومړي سر کې په نوي افغان حکومت کې د مختلفو جنگسالارانو په يوځای کولو سره وکړ. په دې توگه، هغه فاسد جنگسالاران چې په 1990 لسيزه کې د طالبانو له خوا له واکه ايستل شوي وو، د سيمه ييزو واليانو او امنيه قومندانانو په توگه بيرته راستانه شول. د رسميت تر چتر لاندې، دا بيا زيربډلې شخصيتونه يو ځل بيا له خلکو څخه غلا او ناوړه گټه پورته کوي. دې کار په بدل کې په 2004 کال کې د افغانستان په سوېل او ختيځ کې د طالبانو د تدريجي راستنيدو لپاره حاصلخيزه زمينه برابره کړه. لکه څنگه چې د هلمند ولايت يو ځايي مشر يادونه وکړه، "ورځ په ورځ خلک له افغان حکومت څخه ستړي شوي او د طالبانو د بيرته راتگ هرکلی کوي. خپلو ولسواليو ته." 29

متحده ايالاتو په 2001 او 2002 کې له طالبانو سره د سولې خبرې رد کړې او کرزي په دې موده کې د طالبانو يو شمير وړانديزونو ته ځواب ونه وايه. پرځای يې، د متحده ايالاتو ځانگړي عملياتي ځواکونو د طالبانو "ترهگر" بنکار کړل، چې په بگرام، افغانستان او گوانتانامو کې توقيف ځايونو ته سپارل شوي وو. ډيری "عام خلک" لکه څنگه چې طالبان غير طالبان ځايي بولي، هم د متحده ايالاتو د ځانگړو عملياتو په جال کې نيول شوي. لکه څنگه چې مايک مارتين يادونه کوي، امريکايان "په دې پوهيدلو کې پاتې راغلي چې څنگه د انعام وړانديز کول به د دې لامل شي چې خلک هر هغه څوک وغندي چې دوی وي.

دوه پوښتنې راپورته کوي. لومړی، افقي شبکو او عمودي اړيکو د 2002 څخه وروسته د بغاوت په پراختيا کې څه رول لوبولی؟ دوهم، طالبان له 2002 کال راهيسې د دولتي جوړښتونو او عامه خدمتونو په جوړولو

د طالبانو د بيا راژوندي کيدو ټولنيزی ريبنی

د طالبانو د تحریک په اصلي برخه کې يوه افقي شبکه ده، چې د گډو ديني زده کړو او گډو پوځي تجربو پر بنسټ ولاړه ده، چې دا ډله د يوې پياوړې، متحد ايډيالوژۍ او نړۍ ليد سره مرسته کوي. د طالبانو تحریک په پاکستان کې د ديوبندي مدرسو په شبکه کې جوړ شو چې د دې ډلې مشرتابه او کدرونه پکې زده کړي کولې. له دغو مدرسو څخه په زرگونو ځوانان په 1980 لسيزه کې د مجاهدينو په جگړه کې د روسانو پر ضد د جگړې لپاره را واستول شول. د مجاهدينو جنگياليو ډلو ځانونه په لوبو شبکو کې تنظيم کړل چې د "فرنټ" يا محاز په نوم يادېږي، هر يو يې د يو لوی مشر لخوا رهبري کيږي چې د بهرنيو تمبولونکو څخه نظامي تجهيزات يې د ساحې قوماندانانو ته ليردول. 25 د طالبانو د منبع په اړه د يوې لويې څيړنې له مخې، "په لوی کندهار کې، په حقيقت کې په سلهاو طالب قوماندانان او د طالبانو لسگونه محاذونه وو. ... طالبانو غوښتل چې له نورو مجاهدينو ډلو ځان بېل کړي او هغو کسانو ته چې له دوی سره بې جگړه کوله، په ښکاره ځوان طالب جنگياليو د مجاهدينو د 26 ډول د مذهبي جهاد وړانديز وکړ." جگړې د سختيو او سختيو له لارې له تحریک سره او له يو بل سره قوي اړيکې ټينگې کړې. 27

په 1989 کال کې له افغانستان څخه د شوروي ځواکونو وتل او درې کاله وروسته په کابل کې د شوروي تر ملاتړ لاندې رژيم نسکورېدل هغه گډ لامل چې د مجاهدينو بېلابېل گوندونه يې سره يو ځای کړي وو، له منځه يوړل او په سمدستي توگه کورنۍ جگړې پيل شوې. د افغانستان په سوېل کې، سيمه ايز جنگسالارانو د ملکي خلکو د ښکار کولو، په خپل سر جريمې لگول، د ځمکې غصب کول، او د تاوان او جنسي تيري لپاره خلک تښتول. په کندهار کې طالبان په 1994 کال کې د ملا عمر تر مشرۍ لاندې د پښتنو د امنيت او عدالت د راوستلو لپاره بېرته وسلې ته راوگرځېدل. د څلورو کلونو په اوږدو کې، طالب جنگياليو

25 Johnson، د افغان جگړې لاره، 217-39.

26 Van Linschoten and Kuehn، يو دښمن چې مور جوړ کړی، 45. په پيل کې، داسې انگيرل کيده چې طالبان په 1994 کې په کندهار کې د يوې مذهبي اوړيکې ډلې په توگه پيل شوي چې هڅه يې کوله د افغانستان په سوېل کې قانون او نظم راولي او د سيمه ايزو جنگسالارانو مخه ونيسي چې د سيمې د خلکو څخه ناوړه گټه پورته کوي. دا نظر تر ټولو د پام وړ د رشيد په طالبانو کې پرمختللی و: د افغان جنگ سالارانو کيسه. په هر صورت، Van Linschoten and Kuehn لوروسته ثابتې کړه چې طالبان د 1990 لسيزې څخه مخکې وو او په حقيقت کې د مجاهدينو په جگړه کې جنکيل. دا خبره د طالبانو د يوه پخواني جگپوړي په خپاره شوي يادداشت کې هم شوې ده. وگورئ عبدالسلام ضعيف، زما ژوند له طالبانو سره (London: Hurst، 2010).

27 مجاهدينو په اړه د "وسله والو ورونو" ټولنو په توگه چې په جگړه کې رامېنځته شوي، وگورئ ډيويد بې اوارډز، د شهيدانو کاروان: په افغانستان کې قرباني او ځان وژونکي بمباری (Oakland): د کاليفورنيا پوهنتون پريس، (2017).

28 Christina Lamb، د هرات د کرلو حلقي (London: HarperCollins، 2004).

29 ځایي مشر سره مرکه. 7، نادعلي ولسوالي، هلمند، مارچ 2012.

Antonio Giustozzi، یادونه وکړه، "د دې 'مخکنس' تیمونو ستراتیژیک دنده دا وه چې د یاغیتوب وروسته د زیاتوالي لپاره زمینه چمتو کړي." 33 په 2004 کې د شمالي هلمند په موسی کلا ولسوالۍ کې، طالبان "په پټه توګه ولسوالۍ ته ننوتل او د ځینو کلیو او مشرانو سره یې خبرې وکړې... دوی خلکو ته وویل چې دوی بیرته ولسوالۍ ته راځي ترڅو د دولت سره جګړه وکړي." 34 په 2005 کې، طالبان بیرته موسی کلا ته راغلل او "په دوو یا دريو میاشتو کې یې ټول کلي ونیول،" یوازې د ولسوالۍ مرکز یې د حکومت تر کنټرول لاندې پرېښود. 35 د افغانستان په ختیځ کې، د طالبانو د پام وړ تحرکات د کونړ په شورا له جوړیدو مخکې رامنځته شول. د 2002 کال په نیمايي کې د طالبانو د قبایلو پخواني وزیر جلال الدین حقاني د خپلې جبهې په بیا رغولو پیل وکړ او له هغه کال وروسته د حقاني ډلې په پکتیا او خوست کې فعالیت پیل کړ. 36

د یوې پیاوړې افقی شبکې نښه، د افغانستان په سویل کې د طالبانو جبهې د کونړ په شورا تر مشرۍ لاندې سره یو ځای شوي. په پرلپسې توګه، د ځینو لوړ پوړو طالب شخصیتونو او د هغو محاذونو ترمنځ چې دوی یې مشري کوله، رقابتونه رامنځته شول. د ملا برادر او ملا دادالله ترمنځ رقابت په ځانګړې توګه څرګند شو. ختیځ طالبان هم په تحریک کې د کندهار ډلې له واکمنۍ څخه ناراضه وو او د وخت په تیریدو سره د دوو نورو مشرتابه شوراګانو د رامنځ ته کیدو لامل شول چې د کونړ په شورا سره یې سیالي کوله. لومړۍ د میرانشاه شورا وه، چې د حقاني شبکې پر بنسټ ولاړه وه، چې د 2007 کال د اګست په میاشت کې یې د کونړ په شورا څخه خپلواکي اعلان کړه. 37 دویمه د پېښور شورا وه، چې په 2009 کال کې یې د کونړ په شورا څخه خپلواکي اعلان کړه. 38 دواړو شوراګانو په مستقیمه توګه واک په لاس کې واخیست. محاذونه او جنګیالي ډلې په خپلو شبکو کې. خو نه هم په ښکاره توګه د کونړ په شورا لومړیتوب ننګوي. دا دواړه په سمبولیکه توګه مهم او د طالبانو د ایډیالوژۍ سره مطابقت لري، کوم چې د امیر د اطاعت پر مرکزیت ټینګار کوي. دې دا هم ثابت کړه چې د طالبانو زیاتره غړي، پرته له دې چې دوی په کومه جبهه کې وي، ملا عمر ته د وفادارۍ پاتې شوني ساتلي دي. 39

د پیسو د راټولولو لپاره، یا حتی د بې ګناه خلکو سره دښمني لري." 30 د متحده ایالاتو د تروریسم ضد عملیاتو بې انصافي، د ناوړه جنګسالارانو بیرته راستنیدو سره یوځای، طالبان د بیا رغولو لپاره وووځول. د طالبانو د څو مرکو د نظرونو په اورېدلو سره، یو بې یادونه وکړه: «کله چې کرزی ولسمشر شو، طالبان جنګ نه وو، هغوی په خپلو کورونو کې وو. خو کله چې امریکایانو او افغان حکومتونو د ټولو طالبانو پر کورنیو ګډوډي او بریدونه کول نو همدا لامل و چې طالبانو بیا جګړه پیل کړی. 31 د 2002 او 2003 کلونو په وروستیو کې د طالبانو ډلې په جنوبي ولایتونو ارزګان، هلمند، کندهار او ختیځو ولایتونو پکتیا او خوست کې فعالیت پیل کړ.

د طالبانو جګپوړو شخصیتونو هم په پاکستان کې په بیا راګرځیدو پیل وکړ، چې د 2003 کال په مارچ کې یې د کویتي په ښار کې د طالبانو د رهبري شورا جوړه کړه. د طالبانو له خوا د رهبري شورا په نوم یادیري، چې په لویدیځ کې د کونړ په شورا په نوم یادیري. په راتلونکو کلونو کې، طالبانو په اغیزمنه توګه په جلاوطنۍ کې یو حکومت بیا تاسیس کړ. ملا عمر پټ پاتې شو، نو د هغه مرستیال ملا عبدالغني برادر د کونړ په شورا مشري وکړه. والیان او ولسوالان په 2003 او 2004 کال کې له کندهار او هلمند څخه په 2005 کال کې د افغانستان په سویل او ختیځ کې له نورو ولایتونو سره پیل شول. په اغیزمنه توګه د طالبانو د سیوري دولتي څانګو په توګه کار کوي. 32

له 2004 راهیسې، طالبان په ډیر منظم ډول د افغانستان سویل ته راستانه شول. په کلیوالو ولسوالیو کې د طالبانو نفوذ یوه بیلګه ده. په ډیرو مواردو کې، دا د طالبانو د کوچنیو ډلو له لارې پیل شوی چې کلیو ته ورځي ترڅو له خواخوږۍ له طریقه سره اړیکه ونیسي، بغاوت ته وده ورکړي، او حکومت پلوه مشران او دیني عالمان ډار کړي یا ووژني. لکه څنګه چې دوی ډاډمن شول، د طالبانو دغو سفیرانو په پرانستي غونډې جوړې کړې او خلکو ته یې د «ظالم حکومت» او «بهرنیو یرغلګرو» پر وړاندې د جهاد کولو بلنه ورکړه. د طالبانو ملایان هم کلیو ته د جهاد د تبلیغ لپاره استول شوي وو. د طالبانو د مخکنس کارپوه په توګه

30 Mike Martin، یو متقابل جنګ: د هلمند د جګړې زباني تاریخ (London: Hurst، 2014)، 125.

31 د محاذ قوماندان سره مرکه، 2، ننگرهار، 2015.

32 د ملي کمیسیون له غړي سره مرکه، 2014؛ د رهبري شورا له پخواني غړي سره مرکه، 2014.

33 Giustozzi، قرآن کریم، کلاشینکوف او لپ ټاپ، 101.

34 د خابې مشر سره مرکه، ۲، موسی کلا، هلمند، 2012.

35 د خابې مشر سره مرکه، ۴، موسی کلا، هلمند، 2012.

36 د طالبانو له کدر سره مرکه، 10، پېښور، 2015. د طالبانو یو شمیر جبهې هم په ننگرهار کې په 2004-05 کې بیا فعالې شوي، چې هر یو یې په سلګونو جنګیالي درلودل. د محاذ قوماندان سره مرکه 1، ننگرهار، 2015؛

د محاذ قوماندان سره مرکه 2، ننگرهار، 2015.

37 د دوو کډونو سره مرکه، د میرانشاه شورا، 2015.

38 د څلورو طالب مشرانو سره مرکه، ننگرهار، 2015.

39 وګورئ، د بیلګې په توګه، ګریم سمیت، "د کندهار طالبان څه وايي"، د نوي طالبانو په کود کولو کې، 191-210.

د کرزي په مشرۍ سياسي نظام رامینځته شو چې له مخې یې حکومتي سرچینې په لومړي سر کې د دفترنو لپاره ټاکل شوي جنگسالارانو کورنیو او سرپرستانو شبکو ته لارې. 40 ډیری یې حقه ټولنو د دې منابعو د غیر عادلانه ویش او د نوي جنگسالار چارواکو فساد څخه د کرکي له امله د طالبانو ملاتړ وکړ. 41 ټولنو هم د طالبانو سره یوځای شوي ترڅو د ناوړه حکومت پلوه ملېشو څخه ساتنه وکړي. په ځینو مواردو کې، طالبانو په ماهرانه ډول د سیمه ییزو مشرانو او ملایانو په ملاتړ د سیمه ییزو ناراضیې څخه ګټه پورته کړه چې د بغاوت غوښتنه یې کوله او هغه کسان یې خاموش کړل چې مخالف وو. 42

طالبانو هم د وسله والو بهرنیانو له شتون سره د خلکو مخالفت راپارولی دی. په کورونو باندې د متحده ایالاتو د شپې د عملیاتو او همدارنګه د متحده ایالاتو د هوایي بریدونو له امله د ملکي تلفاتو په وړاندې د افغانانو د زیاتیدونکي غصې په پام کې نیولو سره دا ستونزمن کار نه و.

د ډیری لپاره د نظر څرګندول

مرکه کونکي، یو ځایی

د غنيزي یو مشر یادونه وکړه چې هغه "زمور په ولایت کې د طالبانو په راتګ خوښ و"

ولسوالي د امریکایانو د ظلمونو له امله. 43 په هلمند کې برتانوي عملیات په بې رحمۍ سره اعدام کړل - او دا پراخه انګیرنه چې دا د کوکنارو هدف و.

فصل، د ډیری لپاره اصلي معیشت

ځایي خلکو - په 2007 کې په دې ولایت کې یو مشهور پاڅون رامنځته کړ. 44 وروسته د ځایي مشرانو یوې ډلې وویل: "مور فکر کاوه چې انګریزان هڅه کوي مور په لوړه ووزني - دوی زمور اپین له منځه یوړل خو مور ته یوه افغانی [افغانی پیسې] راکړه. له همدې امله خلکو پرېکړه وکړه چې له طالبانو سره یو ځای شي؛ دوی داسې څوک ته اړتیا درلوده چې د هغوی دفاع وکړي." 45 په حقیقت کې، انګریزانو د کوکنارو د فصلونو د ویجاړولو لپاره تاوان ورکړ، مګر بزګرانو ته د دې سکیم په څیر هیڅ شی نه و.

40 د ټولو په مقابل کې د خلاص سياسي حکمونو په اړه، وګوري Douglas C. North, John Joseph Wallis, and Barry R. Weingast. ټاوتریځوالی او ټولنیز درس : د ثبت شوي بشري تاریخ تشریح کولو مفکورې چوکاټ (Cambridge: کیمبرج پوهنتون پریس، 2009).

41 د ځایي مشر سره مرکه. 4، نهر سراج، 2011. Carter Malkasian, Jerry Meyerle, and Megan Katt "په جنوبي افغانستان کې جګړه، 2008-2001". غیر محرم راپور (الکساندريا، VA: بحري تحلیل مرکز، جولای 2009-CNA-2009) : 11, 14, <https://info.publicintelligence.net/CNA-2009>; WarSouthernAfghanistan.pdf.

43 د ځایي مشر سره مرکه. 3، اوریباغ، غزنی، 2014.

44 Farrell، نه ګټونکی، 28-226.

45 د نادعلي ولسوالي، 2012 شمېره، 9 د محلي مشرانو له بلې سره مرکه.

46 د لوی شمیر سره مرکه. 3، نهر سراج، 2011.

47 Martin، لنډ تاریخ، ۴۹.

48 په تام Tom Coghlan کې نقل شوي، "په هلمند کې طالبان: د نوي طالبانو د کود کولو په برخه کې یو شفاهي تاریخ، 139. د برتانیای پوځ د افغان حکومت د کوکنارو له منځه وړلو پروګرام ته محدود او په زړه پورې ملاتړ چمتو کړ. برتانیای په افغانستان کې د مخدره موادو سره د مبارزې په نړیوالو هڅو کې مخکښ هېواد و. په هرصورت، برتانوي پوځ په چټکۍ پوه شو چې په هلمند کې د محلي ملاتړ له لاسه ورکولو خطر لري که چېرې د لوی ځواکونه د کوکنارو د فصل له منځه وړلو سره نږدې وي.

49 د طالبانو له مشر سره مرکه. 14، Ouetta، 2015.

د فاسدو محلي چارواکو لخوا اداره کیږي. 46

په ډیری ځایونو کې، بغاوت په موجوده قبیلوي سیالیو کې نقشه کړې. د یادونې وړ بېلګه د هلمند په سنگین ولسوالۍ کې د اسحاقزیو ټولنه ده. د شمالي هلمند د علیزیو او الکوزیو قوم له څو نسلونو راهیسې د اسحاقزیو سره سیالي کوله. اسحاقزي د طالبانو د واکمنۍ پر مهال په دغه ولایت کې د والي په ګډون یو شمېر مهمو دولتي پوستونه درلودل. کار هغه وخت بدل شول چې کرزي یو علیزی جنگسالار د ولایت د والي په توګه او یو الکوزی جنگسالار د ولایت د پټو پولیسو د مشر په توګه وټاکه. لکه څنګه چې مارټین یادونه کوي، په دواړو پوستونو کې جنگسالارانو "د خپلو دولتي پوستونو پوښنې د اسحاقزو څخه د مالیاتو، ځورولو او غلا کولو لپاره کارول." 47 یو الکوزي په 2007 کې اعتراف وکړ چې "اسحاقزي پرته له جګړې بله لاره نه درلوده." 48

په ډیری ځایونو کې، بغاوت

په موجوده قومي رقابتونه

باندې نقشه شوي

لکه څنګه چې دوی د سیمې ډیری برخې تر خپل کنټرول لاندې راوستي، طالبانو په افغانستان کې د اسلامي امارت د بیا جوړولو هڅې پیل کړې. دې هدف ته د رسیدو لپاره د طالبانو والیانو ته په کمه اندازه بودیجه ورکړل شوه. 49 په هرصورت، طالبان د دولت د نقل کولو لپاره سرچینې او تخصص نلري. په هلمند کې د ډېرو افغان محلي خلکو او طالب قوماندانانو لپاره، د سیوري حکومت جوړول د لوی په توګه نه لیدل کېده په حقیقت کې.

ځایي مشر یادونه وکړه، "د [طالبانو] ولسوال و، خو هغه ډیر نفوذ نه درلود. زیاتره واک د هغو قوماندانو په لاس کې و چې په ولسوالۍ کې یې ډېر جنګیالي درلودل." 55 متحده ایالاتو او نړیوالو ځواکونو د طالبانو مشرتابه په نښه کولو لپاره خپل کمپاین وړاندې کړ، چې د دې لامل شو چې ډیری سیوري والیان پاکستان ته وتښتي، چیرې چې دوی به د ګرځنده تلیفون له لارې لارښوونې صادروي. 56 دې کار محلي قوماندانو ته د حکومتدارۍ په چارو کې نور واک ورکړ. د مرکزي هلمند یو ځایي مشر په 2011 کال کې دغه وضعیت داسې بیان کړ: «کله چې خلک کومه ستونزه ولري، هغوی به د [طالبانو] ځایي قوماندان ته مراجعه وکړي. دوی نه پوهیږي چې ولسوال څوک دی.» 57

د طالبانو تمرکز پر پوځي کمپاین په دې معنا و چې د عدالت له حاکمیت پرته، طالبان ونه توانیدل چې تر خپل واک لاندې سیمو کې خلکو ته عامه خدمتونه وړاندې کړي. دا د جګړې له زیاتېدونکې شدت سره یوځای، د دې لامل شو چې د طالبانو ملاتړ د وخت په تېرېدو سره د افغانستان په ډېرو برخو کې کم شي. د هغو کلیو او فرعي قبیلو تر څنګ چې له طالبانو سره یې ملګرتیا کوله ډیری بزګرانو یوازې غوښتل چې خپل ژوند په سوله کې تیر کړي د افغانستان په ختیځ کې د ملګري خلکو په تګ راتګ باندې د طالبانو محدودیتونه او د جاسوسۍ په شک د ځایي خلکو څخه پوښتنې ګروپېرني د شخړې نورې سرچینې ګرځیدلې. د کوپټي شورا تش په نامه والیان تنظیم کړل څو ډاډ ترلاسه کړي چې دوی د ټولنو د ګټلو لپاره اقدامونه ترسره کړي، لکه په خپلسري اعدامونو او په بنوونکو او روغتیایي چارواکو د بریدونو بندیز. 59 طالبانو د کوپټي له لارښوونو سره سم د مزرعي قوماندانو د اطاعت د نښه کولو لپاره د امر په نظامي سلسلې د پیاوړي کولو لپاره هم تدابیر نیولي دي (دا په راتلونکې برخه کې خبرې پرې کېږي).

د سیوري والي په توګه دنده ترسره کوله. 54 لکه څنګه چې د موسی کلا یو وکړ. خو د حکومت کولو لپاره د دې ډلې وړتیا د جګړې له امله سخت خنډ شوه. یوازې د عدالت په اداره کې طالبان توانیدلي وو چې عامه خدمت وړاندې کړي او ځایي افغانانو دې چارې ته ارزښت ورکړ. د یاعیانو مورال او د خلکو ملاتړ لورول د طالبانو یو پراخ تبلیغاتي کمپاین و چې د رسنیو ډیری ډولونه یې وکارول - د جهادي مجلې، راډیو، شپې لیکونه، او د ټولنیزو رسنیو پراخه کارونه - او د سیمه ایزو افغانانو او پاکستانیانو او همدارنګه د نړیوالو لیدونکو لپاره جوړ شوي داستانونه پکې شامل وو.

د طالبانو د جګړې یوه برخه. 50 یوازینی سیمه چې طالبان په کې د بدیل دولتي خدماتو د وړاندې کولو توان درلود د عدالت اداره وه. د ځمکې، سوداګرۍ او کورنۍ مسلو په اړه د کلیوالو شخړو د تعدد له امله د طالبانو خدماتو ته ډیره غوښتنه وه. په پیل کې، د کوټي شورا هڅه وکړه چې د 1990 لسیزې د اسلامي امارت د محکمو سیستم تکرار کړي، د ټیټو او لوړو محکمو سره. په هلمند کې، طالبان وتوانیدل چې د یو وخت لپاره د امارتي محکمو سیستم بیا جوړ کړي. خو په ډېرو ځایونو کې عدالت د تش په نامه والیانو، طالب ملایانو او پوځي قوماندانو له خوا اداره کېده. د Thomas Johnson او Matthew DuPee په وینا، "د طالبانو سیوري عدلي سیستم په اسانۍ سره د سیمه ایزو ټولنو لخوا په ځانګړې توګه د افغانستان په سویل کې د طالبانو د بغاوت یو له خورا مشهور او درناوي عناصرو څخه دی." 51

د نړیوالو سوله ساتو ځواکونو (ISAF) د عملیاتو د زیاتېدونکې فشار له مخې، طالبانو په 2009 کې په هلمند کې د له ولاړو څخه ګرځنده محکمو ته مخه کړه. لکه څنګه چې یو مشر یادونه وکړه، "قاضیان پټ دي؛ کله ناکله دوی د خلکو په کورونو، غرونو او جوماتونو کې سره ویني." 52 سره له دې، د طالبانو محکمي په پراخه کچه کارول شوي، ځکه چې د رسمي افغان محکمو په پرتله، دوی د لاسرسي وړ، چټکي او له فساد څخه پاک عدالت وړاندې کوي. لکه څنګه چې یو مشر مشاهده کړه، په دوو یا دريو ساعتونو کې، [طالبان] کولی شي د یو جریب ځمکې په اړه شخړې حل کړي. اوس په لښکرګاه کې که له چا سره د یو جریب ځمکې پر سر شخړه وي، باید شل جریبه یې ویلوري چې محکمي ته یې ورکړي. 53

په پای کې، طالبانو هیڅکله د افغانستان د اسلامي امارت په بیا جوړولو کې پوره پانګونه نه ده کړې پرځای یې، نظامي کمپاین ته لومړیتوب ورکړ. د طالبانو د 2010 کال قانون کتاب (لایحه) د ولایتونو او ولسوالیو په کچه د طالبانو د سیوري حکومت جوړښت مشخصوي او حتی د مناسب مهارت لرونکي غیر طالب چارواکو ګمارني ته زمینه برابروي. په حقیقت کې په ډېرو مواردو کې د طالبانو سیمه ایز قوماندان دی.

50 له ځایي مشر سره مرکه شمېره. 3، نهر سراج، 2011؛ د طالبانو قوماندان شمېره. 2، نادعلي، 2012؛ او د طالبانو قوماندان شمېره. 1، مارچه، 2011.
51 توماس ایچ جانسن او متیو سی ډیوی، "د طالبانو د نوي طرز العمل تحلیل (لایحه): د افغان طالبانو د بدلون لید او ستراټیژي ارزونه"، د مرکزي اسیا سروی 31 (2002): 84.
https://doi.org/10.1080/02634937.2012.647844؛ کوغلان هم وګورئ، "په هلمند کې طالبان"، 49-148.
52 له ځایي مشر سره مرکه شمېره. 5، نهر سراج، 2011. همدارنګه د لوی شمیر سره د مرکو لخوا تایید شوی. شمېره 1، نو زاد، 2011؛ شمېره 6، نادعلي، 2011؛ او مشر نمبر 2، ګرمسیر، 2011.
53 ځایي مشر سره مرکه شمېره. 7، نهر سراج، 2011؛ ورته نظر د لوی شمیر سره په مرکه کې وړاندې شوی. شمېره 5، نهر سراج، 2011.
54 جانسن او ډیوی، "د طالبانو د نوي کود تحلیل"، 85-86.
55 له مشر سره مرکه شمېره. 3، موسی کلا، 2011.
56 شمیر سره مرکه شمېره. 4، نهر سراج، 2011؛ او مشر شمېره. 3، موسی کلا، 2011.
57 له مشر سره مرکه شمېره. 4، نهر سراج، 2011.
58 له ځایي مشر سره مرکه شمېره. 1، لوګر، فیروزي 2015؛ له ځایي مشر سره مرکه شمېره. 2، لوګر، فیروزي 2015؛ له ځایي مشر سره مرکه شمېره. 2، ننگرهار، د 2015 مارچ.

Phil Weatherill 59، "د جاذبي مرکز په نښه کول: په سنګین کې د ثبات تطابق"، RUSI Journal 156 (2011): 98, 22n, https://doi.org/10.1080/03071847.2011.606655.

پداسی حال کې چې په بنوونځیو بریدونه 2011 کې کمی شوي، خو په بشپړه توګه

طالبانو له 2002 کال څخه وروسته د ب ټولنیزو سرچینو څخه ګټه پورته کړه. د تجربې ټولو یوه قوي افقی شبکه جوړه جنگیالیو ډلو په سمبالولو کې مرسته وکړ وساتله چې ډیری سیالي جبهې او شور وتوانېدل چې له بد اخلاقه کلیو او له عمودي اړیکو ته وده ورکړي او ګټه تر یې مرسته وکړه چې د حکومت پلوه . کنټرول ترلاسه کړي. د دولت په څېر کولو سره د مشروعیت په رامنځته کولو ډېر ګډوډ دی. طالبانو په هغو سیمو کې اسلامي امارت د بیا جوړولو هڅه وکړه

وکر. خو د ډلې د مدیریت وړتیا د مبارز

طالبان یوازې د قضاوت د ادارې په برخه کې عامه حد متونه وړاندې کولی شول او ځایي افغانانو ستایل. عامه ملاتړ او د شورشیانو مورال ته شمع و هل د طالبانو جدې پروباګند کمپاین و چې رسنیو ډېر ډولونه د جهادي مجلې، راډیو، شپني لیکونه او د ټولنیزو رسنیو صوفیانه کاروونې په ګډون یې په کار واچول. د ځایي افغانانو او پاکستانیانو او همدارنګه یې د نړیوالو اورېدونکو لپاره یې مناسب داستانونه درلودل.⁶¹

په جګړه کې نظامی تطابق

په جګړه کې د دوو یا ډیرو وسله والو ډلو تر منځ متحرکه مبارزه شامله ده، چې هر یو یې هڅه کوي د یو بل مغلوب او له ډګر څخه یې وباسي.⁶² جګړه د خپل طبیعت له مخې غوښتنه کوي چې په دې خونړی جګړه کې بشکېل کسان د خپل چاپیریال او د بل لوري له ستراتیژۍ او تکنیکونو سره د تطابق لپاره ځان چمتو کړي. پوځي تاریخ د دې مثالونو څخه ډک دی چې ځنګه جنگیالیو ځواکونه د

جګړې په ډګر کې د فشار سره تطابق کړی دی،⁶³ او همدارنګه ځنګه یې له.

60 انټونیو کیستورزیان او کلاډیو فرانکو، د بنوونځیو لپاره بیړی: د تا/ایبان او دولتي تعلیم (برل): افغان تحلیل کونکو شبکه، (2011)، <http://www.afghanistan-analysts.org/wp-content/uploads/d->Nnloads/2012/10/2011TalebanEducation.pdf.

61 توماس ایچ جانسن، د طالبانو داستانونه: د افغانستان په جګړه کې د کیسي کارول او ځواک (لندن: هورسټ، 2017).

62 د وریس په زړه کې متحرکه سیالي د کارلوون کلازویټز لخوا د "یوه پراخه پیمانې دوه اړخیزه" تشریح. کارلوون کلازویټز، په جګړه کې (منځنی جنس: پینګوین، 1987)، 101.

63 ویلیامسن موري، په جګړه کې پوځي تطابق (کیمبرج: کیمبرج پوهنتون پریس، 2011).

موجودې نوي ټيکنالوژيو څخه کار اخيستی دی. 64 هغه پوځونه چې په چټکۍ سره يا په پراخه کچه د تطبيق کولو کې پاتې راغلي د ماتې له لور خطره سره مخ دي او دا يوه شئ چې ان که دوی په برياليتوب جگړه پای ته ورسوي، د بریا بيه د اړتيا په پرتله لوړه وه 65 د تطابق په اړه د دې واقعيتونو سره سره نظامي

په پای کې طالبانو هېڅکله د افغانستان د اسلامي امارت پر جوړولو پانگونه ونه کړه، پر ځای يې نظامي کمياین لومړيتوب تر لاسه کړ.

سازمانونه بيا هم د بدلون لپاره سست کېدای شي. دا يوه برخه ده ځکه چې د روزنې، پلان جوړونې، او تجهيزاتو له لارې پوځونه د جگړې د ترسره کولو په ځانگړو مينودونو کې د پام وړ پانگونه کوي. دا، په بدل کې، يو "د وړتيا جال" رامېنځته کوي چې په دې توگه د شينو د ترسره کولو موجوده طريقې بندول ستونزمن کيږي. 66

نو کله او څنگه نظام تطابق کوي. د نظام د بدلون ادبيات د ماتې ضربه د مهم محرک په توگه راپېژني. 67 که څه هم نظاميان پياوړې انگېزي لري چې د جگړې د میدان د تنزل او بورته کېدو او کېننه تلو په اساس تطابق وکړي څو ستاينه وکړي او پر ځمگه له زده شوو درسونو څخه قانون جوړ کړي. دا ټکی يو بل عامل ته اشاره کوي چې په تطابق کې مه دی د ادبياتو په وسيله معرفي شوی دی: په نامه اغېزمن سماز ماني رهبري ده. کله چې بدلونونه له کېننه څخه سرچينه اخلي، د بېلکې په توگه د جگړې په ډگر يوازي لور پورې مشران به کار دي چې دې ته چمتو شوي چې په سازمان کې د اړينو بدلونونو ملاتړ وکړي. 68 په ځينو حالتونو کې بدلونونه بنيایي له پورته لوري څخه بهير ولري

د بېلکې په توگه، کله چې لور پورې مشران د نوي ټيکنالوژي کارولو، بهرني نظامي درسونو شاملولو، يا نوي سياسي لارښوونې ته ځواب ود یو لپاره تنظيمي بدلون ته لاره هواروي. 69 په يوه څېړنه کې چې په 2010 کې په افغانستان کې د برتانوي پوځي عملياتو په اړه خپره شوه، ما د نظامي تطابق دوه مهم عوامل په گوته کړل. يو په يوه اداره کې د مرکزي کولو درجه ده. دلته دا د توازن د ترلاسه کولو په اړه دی. پوځي تطابق د واک کافي پلاوي ته اړتيا لري ترڅو د جگړې ډگر قوماندانان د نوي تاکتيکونو هڅه وکړي کله چې زاړه يې غير موثر ثابت شي. 70 دا کافي مرکزي لارښوونو ته هم اړتيا لري ترڅو ډاډ ترلاسه شي چې د سازمان سرچينې د نوي تاکتيکونو رامېنځته کولو او پلي کولو ته ژمن دي او د نوو لارو چارو کار کولو لپاره اړين تجهيزاتو تر لاسه کولو لپاره. دوهم کلیدي عامل د پرسونل بدلون دی: تازه نظرونه په اداره يا سازمان کې له خلکو سره سفرونه کولی شي. دا په سوداگرۍ، هغه څه چې په ډېری سکتورونو کې شوي دي، او د استعداد نړيوال بنسټ کې ښه پري پوهېدای شو. دا په نظامي گټه کې د امر د بدلونونو او د عملياتو د تياتر داخل او بهرني واحدونو په څرخېدو سره پلي کيږي. 71 زما د نمونې په يوه مهمه سمونه کې چې کریسټين هارکنيس او مايکل هنزيکر دي چې سياسي ملاحظات يې د نظامي تطابق په ممکن کولو کې د يو بل مهم فکتور په توگه پيژندلي. په 1960-61 کې په سويلي کامرون کې د برتانيا د بغاوت ضد کمپاين کې د تطابق په برخه کې د ناکامۍ په څېړنه کې، دوی وموندله چې "برتانوي سياستوال د پراخو سټراټيژيکو او سياسي گټو لپاره د نظامي اغېزمنتوب قرباني غوره کړه، په دې توگه له بنسټه څخه پورته تطابق مخه نيوله." سازمانونو ته لار شي. د دوی څيړني د نظامي کمپاينونو لپاره د پراخو اهدافو په ټاکلو کې د سياسي مشرتابه اهميت په گوته کوي، د هرې لورې کچې عملياتي خنډونو په ځای کولو، او د تطبيق لپاره اړين سرچينې تخصیص کوي. 72 .

64 ټيو فاريل، "پيژندنه: په جگړه کې پوځي تطابق"، په افغانستان کې د نظامي تطابق کې، ايد. ټيو فاريل، فرانس اوسنيکا اوچيمز اېرسوبل) سټرافورډ: د سټرافورډ پوهنتون مطبوعات، 9-10، (2013) ،

65 کلاسيک مطالعه د ايليت ای کوهن او جان کوچ لخوا ده، نظامي بندختی: په جنگ کې د ناکامی اناتومي (نيويارک: وړيا مطبوعات، 1990).

66 جيمز جی مارچ او باربرا ليويت، "تنظيمي زده کړه"، د تنظيمي استخباراتو تعقيب کې، ايد. J.G. مارچ (اکسفورډ: بليک ويل، 1999)، 78-79.

67 بيري آر پوسين، د نظامي اصولو سرچينې: فرانسه، برتانيه، او آلمان د نړيوالو جنگونو تر منځ (NY: Cornell، Ithaca، 1984)؛ سټيفن پي روزن، د راتلونکي جنگ گټل: نوښت او عصري پوځ (Ithaca، NY: د کارنيل پوهنتون مطبوعات، 1991).

68 فيليب روتمن، ديويډ تون، او جاريون وارټون، "د اور لاندې زده کړه: د متحده ايالاتو په اردو کې پرمختگ او اختلاف"، بقا 51، شمېره 4 (اکسټ 2009): 31-48. <https://doi.org/10.1080/00396330903168824> په دې توگه، په اردو يا حکومت کې غير ځواب ويونکي لور پورې مشران کولی شي د اړتيا وړ نظامي موافقت مخه ونيسي. ادم ايم جونگډال او جوليا ايم مکډونالډ وگورئ، "په جگړه کې د نوښت مخنيوی کونکي: د نظامي اغېزمنتوب په تعقيب کې خنډونه لري کول"، د سټراټيژيکو مطالعاتو ژورنال 38 (2015): 467-99. <https://doi.org/10.1080/01402390.2014.917628>

69 د نظامي نوښت رهبري کولو لپاره د ليد او تنظيمي دريځ سره د لور پورو مشرانو اهميت د راتلونکي جنگ گټلو کې د روزن په اړه سپړل کيږي. همدارنگه وگورئ ټيو فاريل، سټين ريننگ، او ټيري تريف، د سړي جگړې له پای څخه د پوځي ځواک بدلون: بریتانیا، فرانسه او متحده ایالات، 1991-2012 (کمبرج: کمبرج پوهنتون پريس، 2013). 70 د پوځي تطابق لپاره د کافي "قوت خپلواکي" اهميت په تورون لاوگين هالينډ کې هم په گوته شوی، "په نظامي عملياتو کې د زده کړې محدوديتونه: په شمالي افغانستان کې د ناروې په اردو کې د بنسټه پورته تطابق، 2007-2012." د سټراټيژيک ژورنال. مطالعې 39، نه. 7 (2016): 999-1022. <https://doi.org/10.1080/01402390.2016.1202823>

71 ما يو دريم فعال عامل هم په گوته کړ، سازمانې کمزوري حافظه، چې د طالبانو له قضیې سره تړاو نلري. ټيو فارنېل، "په جگړه کې ښه والی: نظامي تطابق او برتانويان په هلمند ولايت کې، افغانستان، 2006-2009"، د سټراټيژيکو مطالعاتو ژورنال 33، شمېره 4 (2010): 567-94، <https://doi.org/10.1080/01402390.2010.489712>

د نظامي تطابق په اړه ادبيات د طالبانو په اړه په پام کې نيولو سره لاندې پوښتنې رامینځته کوي. لومړی، طالبان څنگه د جگړې په ډگر کې له ماتې سره مخ شول؟ دوهم، د طالبانو مشرتابه - نظامي او سياسي - د دې موافقت په فعالولو کې څه رول لوبولی؟ دریم، طالبان څومره مرکزي شوي دي، او د دې ډلې تنظيمي جوړښت په نظامي تطابق څه اغيز کړی؟ او بالاخره، لکه څنگه چې بغاوت وده کوي، ایا داسې شواهد شتون لري چې د نظامي مسلو په اړه نوي نظريات په طالبانو باندې د پام وړ اغيزه درلوده؟

نظامي تطابق او د طالبانو مقاومت

طالبانو ثابته کړې ده چې ډېر تطابق لرونکي مخالفان دي. له روسانو سره د جگړې پر مهال افغان مجاهدينو د چريکي تاکتيکونو يوه ښه معياري زېرمه جوړه کړه.⁷⁸ په ځانگړې توگه په دې کې په سرکونو کې د ماينونو ايښودل، د کاروانونو په نښه کول، او د پوځي اډو عمليات ترسره کول شامل دي. په دې جگړه کې تر لاسه شوي تجربې د طالبانو فکر ته وده ورکړه چې څنگه بايد جگړه وکړي. په هر صورت، دا د اسلامي امارت له نسکورېدو وروسته د طالبانو د تطابق مخه ونه نيول شوه. لکه څنگه چې پورته يادونه وشوه په 2006 او 2007 کې د افغانستان په سوېل او ختيځ کې د لويديځ محاروبي ځواکونو ځای پر ځای کول د طالبانو پر بغاوت فشار زيات کړ. دې ډلې په ساحه کې د خپلو ځواکونو د ډله ايز او کنټرول وړتيا ته وده ورکولو لپاره د يو شمير موافقتنامې سره ځواب ورکړ. طالبانو هم د بمونو له ټيکنالوژۍ څخه د گټې اخيستو او د غربي اورپکو د نفوذ د کمولو لپاره تاکتيکونه جوړ کړل. د طالبانو کمزوری تنظيمي جوړښت چې په عمده توگه د نيمه خپلواکه محاذونو پر بنسټ چې په مختلفو شوراکانو پورې تړلی و، د کوبټي شورا لپاره د جگړې د هڅو د مديريت په برخه کې يوه بنسټيزه ستونزه وه.

تر اوسه پورې، د نظامي تطابق په اړه بورسونه د دولتونو په وسله والو ځواکونو متمرکز دي - دا هغه سازمانونه چې مرکزي واک لري د رسمي سلسلې له لارې کارول کيږي او د فعاليت پر بنسټ فرعي واحدونو کې جوړښت لري.⁷³ په ټوله نړۍ کې د دولت پر بنسټ پوځونه د 19 پيړۍ راهيسې د پام وړ ورته تنظيمي جوړښتونه غوره کوي.⁷⁴ په هر صورت، غير دولتي نظامي فعالين ډير متضاد دي. ځينې د دولت پر بنسټ د اردو درجه بندي، واحدونه، او يونيفورمونه د وفادارۍ مختلف درجو ته تقليد کوي. نور بې هايبرډ جوړښت لري، د فرعي واحد جوړښت د محلي شرايطو منعکس کولو سره، او يو لړ مرکزي او ډير غير رسمي درجه بندي لري چې واک اکثراً د سرپرستي شبکو له لارې کارول کيږي. دا توپير د 1990 لسيزې په وروستيو کې د افغانستان د مخکېنو جنگسالارانو په پوځي ځواکونو کې ليدل کيږي، په ځانگړې توگه د اسماعيل خان په منظمه او رسمي جوړښت کې او د جنرال عبدالرشيد دوستم سرپرست او نيمه منظم ځواکونه.⁷⁵

د عراق او افغانستان په جگړو کې د متحده ايالاتو پوځي قوماندانانو د نظامي تطابق په وخت کې ځانونه زياتمنونکي احساس کړل، او په دې باور وو چې د دوی د چاپيريال او شبکو له جوړښتونو سره د باغيانو ډلو د تطابق لپاره اسانه لار وموندله.⁷⁶ کلتور او د باغی ډلو غير رسمي درجه بندي د تجربې په وړاندې ټولنيز او سازماني خنډونه کموي. په ورته وخت کې، لکه څنگه چې پورته يادونه وشوه، نظامي تطابق د عملياتي ستونزو پيژندلو او تاکتيکي او تخنيکي حلونو رامینځته کولو لپاره کافي تنظيمي ظرفيت ته اړتيا لري.⁷⁷ دا ډيره ستونزمنه ده چې د نوي تاکتيکونو پراخه تطبيق او د نوي ټيکنالوژيو ادغام ډاډ تر لاسه شي. د نظامي تطابق ادبيات د طالبانو په پام کې نيولو سره لاندې پوښتنې رامینځته کوي. لومړی، طالبان څنگه د جگړې په ډگر کې له ماتې سره تطابق وکړ؟ دوهم، د طالبانو مشرتابه، نظامي او سياسيون د دې تطابق په فعالولو کې څه رول لوبولی؟ دریم، طالبان څومره مرکزي شوي دي، او د دې ډلې تنظيمي جوړښت پر نظامي تطابق څه اغيز کړی؟ او بالاخره، لکه څنگه چې بغاوت وده وکړه، ایا داسې شواهد شتون لري چې د نظامي مسلو په اړه نوي نظريات په طالبانو باندې د پام وړ اغيزه درلوده؟

72 کریسټین ای هارنيس او مايکل هنزکر، "پوځي خرابوالی: د بغاوت ضد او د ناکامی سياست"، د ستراتيژيکو مطالعاتو ژورنال شمېره.

38، 6 (2015): 777-800. (<https://doi.org/10.1080/01402390.2014.960078>) (نفل قول له 778-79 پانې څخه دی

73 جيمزای . رسل، نوبنت، بدلون، او جگړه: د انبار او نینوا واليتونو کې د بغاوت ضد عمليات، عراق، 2005-2007 (سترانفورډ: د سترانفورډ پوهنتون پريس، 2011)؛ چاد سي سرينا، په پوځي تطابق کې انقلاب: د عراق په جگړه کې د امريکا پوځ (واشنگټن، ډي سي: جورج ټاون پوهنتون مطبوعات، 2011)؛

فارېل او نور په افغانستان کې پوځي تطابق؛ سټيفن ايم سيدمن، په کمين کې تطابق: په افغانستان کې د کانادا له جگړې څخه زده کړل شوي درسونه (ټورانټو: د ټورنټو پوهنتون مطبوعات، 2016).

74 تيو فاريل، "نړيوال نورمونه او نظامي پراختيا: د ايرلينډ د مسلکي اردو جوړول"، د نړيوالو اړيکو اروپايي ژورنال 7 (2001): 309-26.

75 انتونيو گيوسټوزي، د ختو امپراتورۍ: په افغانستان کې جنگ او جنگسالاران (لندن: هورسټ، 2009).

76 سټيفنلي مک کریسټال، زما د ننډې برخه: يو يادښت (لندن: پورټ فوليو/پينگوين، 2013)، فصل. 10-7 په عراق کې د متحده ايالاتو د اردو د ناکامی په اړه د يوې سختې نيوکې لپاره، وگورئ توماس ای ريکس، فياسکو: په عراق کې د امريکا نظامي جرات (لندن: الڼ لين، 2006).

77 فرانسيس جی هوفمن، "د اور لاندې زده کړه: د جگړې په وخت کې پوځي بدلون"، د پي ايچ ډی مقاله، د کنگز کالج لندن، 2015.

78 علي احمد جلالی او لیسټر ډبليو گراو، افغان گوربلا جگړه: د مجاهدينو د جنکيالو په الفاظو کې (ميناپوليس: زينيت مطبوعات، 2001)؛ د روسيې لوی درستيز، د شوروي-افغان جگړه: څنگه يو زبرځواک جگړه وکړه او له لاسه ورکړ، انتقال. او

(ميکابل ای کريس او لیسټر ډبليو گراو) د کنساس پوهنتون مطبوعات، 2002، 62-72.

مشهور قوماندان دی، له خپل پخواني سرپرست ملا برادر سره وتښتېد او د پېښور له شورا سره يوځای شو. دا يوازي د پېښور تر فشار لاندې و چې برادر ډاکر د کوتي د پوځي کميسيون د څارني لپاره وټاکه. له دې موقف څخه چې هغه تر 2014 پورې په واک کې و. ډاکر وتوانيد چې ډاډ تر لاسه کړي چې نوي مرکزي سيستم په سوېل کې پلي کړي.⁸⁰ سرسپره پردې، له 2008 راهيسې، د پاکستان له لارې بهرنۍ مرستې په زياتيدونکې توگه د پېښور شورا ته ليردول شوي، چې دوی ته يې اجازه ورکړه چې په تدريجي ډول د کوتي شورا څخه د جگړې تمویل وکړي.⁸¹ په جنوب او ختيځ کې. ⁸²پايله يې د قوماندې يو څه بېچلې دوه گونی سلسله وه، چې په کې د طالبانو واحدونو چې د يوې ځانگړې جبهې سره تړاو لري د خپلو اصلي شبکو او د پېښور يا کوتي نظامي کميسونونو (چې کوم لوري ته يې لارښوونه کړې وه) ځواب ورکړ. ⁸³ که مور د ايساف کاروان يا پوليس يا اردو ووينو، مور ته امر کوو چې بريد وکړو. خو که مور پر کوم ځای د بريد پلان جوړ کړو، زه له حاجي ملا [د هغه د محاذ مشر] پوښتنه کوم. کله ناکله مور ته د نظامي کميسون امر هم راځي. ⁸⁴ د طالبانو مرکه کوونکو هم تاييد کړه چې نظامي کميسونونو د قوماندانو ترمنځ د ستونزو د هوارې دنده په غاړه اخيستي ده: «کله چې د طالب قوماندانو په منځ کې وري وري ستونزې رامنځته کيږي، د نظامي کميسون له خوا حل کيږي.⁸⁵ که اړتيا وي، يو منځگړی شخصيت - "يو پاکستاني ملا" چې له کويټې څخه راليرل شوی - د قوماندانو تر منځ د شخړې د حل لپاره به واستول شي کله چې د ولسوالۍ نظامي کميشنران په خپله د مقابلي توان نه درلود. ⁸⁶ په دې توگه. دا د محاذونو او جنگياليو ډلو تر منځ لا همغږي رامنځته کړه، د طالبانو نوي مرکزي سيستم د دولت په څير قوماندې او کنټرول ته وده ورنکړه. طالبانو هم د جگړې په ډگر کې د فشارونو په ځواب کې له تاکتيکونو سره تطابق وکړ. په هلمند کې، د بيلگې په توگه، دې ډلې په 2006 او 2007 کې د برتانوي پوستو د نيولو په هڅه کې د کافي دوديزو پياده عسکرو څخه پراخه گټه پورته کړه. په دې موده کې په عملياتو کې د وژل شويو طالب جنگياليو کره شمېره معلومه نه ده، خو د برتانيې د دفاعي استخباراتو د اټکل له مخې دا شمېر په زرگونو کې دی.⁸⁷

په پيل کې د کويټې شورا هڅه وکړه چې د مالي هڅولو په وړاندې کولو سره د همکارۍ لپاره محاذونه تر لاسه کړي. طالبانو هم هڅه کوله چې په ټولو ولايتونو کې د تجربه لرونکو جنگياليو ډلو په ليردولو سره معمولاً د ورته محاصرې شبکې دننه ځواکونه راټول کړي. تر 2008 پورې کې د طالبانو مشرتابه په دې پوه شول چې د محاز نظام د اصلاح لپاره دا هڅه کار نه کوي. د هلمند ولايت څخه شفاهي شواهد دا ستونزه په گوته کوي. په کجکي کې يو افغان ژباړن چې د برتانيې لخوا د طالبانو د خبرو اترو اوريدلو لپاره گمارل شوی و "د بيلابيلو قوماندانو لخوا د جگړې څخه د ډډه کولو او نورو قوماندانو ته د مسوليت د ورکولو لپاره نږدې مسخره هڅې تشریح کړي."⁷⁹

په دې وخت کې د پېښور شورا په ختيځ او شمال ختيځ کې د طالب جنگياليو لپاره د مرکزي قوماندې سيستم رامينځته کول پيل کړل. په دې نوي سيستم کې د لويو عملياتو د پلان جوړول، لوژستیک مديريت او د جبهې د قوماندانو تر منځ د شخړو د حل لپاره د ولايتي نظامي کميسونونو جوړول او همدارنگه د ولسوالو د نظامي کمپنرانو (نظامي مسولين) گمارل شامل وو ترڅو ډاډ تر لاسه شي چې ساحوي قوماندانان له لارښوونو

سره سم عمل کوي. د پېښور شورا دا ډول مرکزي نظام د طالبانو کلتور ته جالب وو. نو دا له کومه شول؟ د طالبانو لپاره د پاکستان د پوځ پراخ ملاتړ د پوځي مشاورينو چمتو کولو په گډون پرته له شکه د دې ډير مرکزي سيستم په جوړولو او فعاليت کې مرسته کړې. خو د کلديو فرانکو او انتونيو گوستوزي وروستي کارونه دا په گوته کوي چې د طالبانو تنظيمي نوښتونه د حزب اسلامي، چې د شوروي د جگړې پر مهال د مجاهدينو يو سيال گوند دی، له تنظيم شوي جوړښت څخه سرچينه اخلي. د پېښور شورا په 2006 کال کې له حزب اسلامي څخه له جلا شوي ډلې څخه جوړه شوه. په دې توگه، د بغاوت د تنظيم کولو څرنگوالي په اړه د حزب اسلامي نظريات طالبانو ته راغلل. دا ډير مرکزي سيستم وروسته له هغه د سويلي طالبانو لخوا د يو څه ليوالتيا سره تصويب شو کله چې ملا عبدالقيوم ډاکر په 2009 کې کويټې د نظامي کميسون مشر وټاکل شو.

لته يوه بېچلې خو مهمه کيسه ده: ډاکر، چې په شمالي هلمند کې د طالبانو يو

79 کورغان، "طالبان په هلمند کې"، 145.

80 کلديو فرانکو او انتونيو گوستوزي، "په ضد انقلاب کې انقلاب: د طالبانو د نظامي مشرتابه د مرکزي کولو هڅې"، د منځني آسيا چارو 3، نمبر. 3 (2016): 75-272. <https://doi.org/10.1163/22142290-00303003>.

81: پېښور د شورا د عروج په اړه، فرانکو او گوستوزي وگورئ، "د ضد انقلاب کې انقلاب"، 249-86.

82 د ياغي ډلو مشرتابه ته د "سرچينو کنټرول" اهميت په اړه، اليک ورسنوب وگورئ، "څوک کولی شي سوله وساتي؟ د ډله ايز تاريخوالی د ياغيانو تنظيمی کنټرول، "امنيت مطالعات 26، شمېره 3 (2017): 482-516. <https://doi.org/10.1080/09636412.2017.1306397>.

83 د طالبانو له قومندان سره مرکه. 2، نادعلي، 2012. دا کر نلاره د نورو ولايتونو (بغلان، کنډز، وردگو) له طالب قوماندانو سره په مرکو کې تاييد شوي چې په 2011-12 کې د يوې پروژې د يوې برخې په توگه د ليکوال لخوا پرمخ وړل شوي.

84 د طالبانو له قومندان سره مرکه. 1، مارچه، 2011.

85 د طالبانو له قومندان سره مرکه. 1، نو زاد، 2011؛ د طالبانو له قومندان سره مرکو هم تاييد کړه. 4، گرمسير، 2011؛ د طالبانو قوماندان نه. 4، مارچه، 2011؛ د طالبانو قوماندان نه. 2، Now Zad، 2011، نو زاد؛ او د طالبانو قومندان نه. 4، کجکي، 2011.

86 د طالبانو له قومندان سره مرکه. 5، سنګين، 2011. انتونيو گوستوزي او ادم بيکزکو هم وگورئ، "د طالبانو د سيوري قضاوت، 2003-2013 سياست"، د منځني آسيا چارو 1 (2014): 199-224. <https://doi.org/10.1163/22142290-00102003>.

د طالبانو تر ټولو مهمه ټیکنالوژي فعال نظامي تطبيق د صنعتي پیمانانه چاودیدونکو توکو کارولو ته حرکت و. په کوټه او پېښور کې طالبانو د دې هڅې د رهبري لپاره د مابین کمپسون جوړ کړ. په 2006 کې، د ټولو ایتلافي تلفاتو شاوخوا 30 سلنه د چاودیدونکو توکو له امله رامنځته شوي. راتلونکي کال، ونډه نیردي 40 سلني ته لوړه شوه. د 2008 څخه تر 2010 پورې، چاودیدونکي توکي د ټولو ایتلافي سرتیرو د مړینې نیمایي څخه ډیر مسؤل وو.⁹³ په هلمند کې د کشف شویو داسي وسایلو شمیر چې د 2008 کال په وروستیو کې په میاشت کې له 100 څخه زیات و، د 2009 په اوږدو کې په میاشت کې 450 ته لوړ شو (دوی په اوږدو کې د برتانوي تلفاتو د 80 سلني لامل شول). دا شمیره په 2010 کې په دوامدار ډول لوړه شوه، په فبروري کې 600 او په مارچ کې 700 ته ورسیده.⁹⁴ په پیل کې، ډیری جوړ شوي چاودیدونکي توکي د شوروي د بیا کارونې ماینونو او د ایساف د ناچاودو توکو له کارولو څخه جوړ شوي. په هر صورت، د غوښتنې پوره کولو لپاره، طالبان باید د پاکستان څخه د سړي په کارولو سره په لویه کچه د چاودیدونکو توکو تولید ته مخه کړي.⁹⁵ تر 2009 پورې، 80 سلنه چاودیدونکي توکي د کور جوړ شوي چاودیدونکي توکي کاروي.⁹⁶ زغره وال ګاډي د طالبانو کورنی چاودیدونکی توکی د پوځي چاودیدونکو توکو په پرتله شل چنده کم ځواکمن وو، نو د دې ډلې لپاره دا ستونزمنه وه چې دومره لوی چاودیدونکي توکي تولید کړي چې دا ډول وسایط له منځه یوسي. د متحده ایالاتو او برتانوي ځواکونو هم د چاودیدونکو توکو د کشف په وړتیاوو کې ډیره پانګوونه کړې. طالبانو په ځواب کې په وسایلو کې د فلزاتو مواد کم کړل ترڅو کشف یې سخت کړي. په 2011 کې، طالبانو په هلمند، کندهار او خوست کې په صنعتي پیمانانه چاودیدونکي توکي تولیدول. د چاودیدونکو توکو د جوړونکو ښکار کول د متحده ایالاتو او ایتلافي استخباراتو او ځانګړو عملیاتو ځواکونو لپاره یو لومړیتوب ګرځېدلی. د طالبانو یوې سرچینې په حقاني شبکې باندې د چاودیدونکو توکو پر وړاندې د مبارزې د دې کمپاین د اغیزو په اړه

د دې مخ په زیاتیدونکي زیانونو په ځواب کې، طالبانو د غیر متناسب ټاکتیکونو د زیاتي کارونې په لور حرکت وکړ. د هلمند په نهو ولسوالیو کې د طالب قومندانانو مرکي د دې بدلون خبر ورکړی. له دغو مرکه کوونکو څخه دريو تنو اعتراف وکړ چې د طالبانو د جګړې په ډګر کې د تلفاتو د کمولو اړتیا په ټاکتیکونو کې د بدلون لامل شوی.⁸⁸ سره له دې، طالبان لا هم کله ناکله په لویو بریدونو کې ښکیل دي او کله چې دوی دا کار کوي خورا دروند قیمت یې ادا کړی. په دې کې تر ټولو په زړه پورې، د 2008 کال د اکتوبر په میاشت کې د 300 پیاوړې ځواک لخوا په لینکرګاه برید شامل و، چې موخه یې د ولایتي حکومت سرغړونې او د برتانوي ماموریت بدنامول دي. دا برید د هوایي ځواک لخوا په شا وتمبول شو او شاوخوا 150 طالبان په کې ووژل شول.⁸⁹ ښایي د دې ډول خنډونو څخه زده کړي، په 2010 کې د کوټې پوځي کمیسیون یو عمومي حکم صادر کړ چې د فیلډ واحدونو ته یې لارښوونه وکړه چې د مستقیم جنګ څخه ډډه وکړي او د چریکي ټاکتیکونو څخه ډیره ګټه پورته کړي.⁹⁰ طالبانو له قوماندانانو او چارواکو سره د پراخو مرکو پراساس، ګیستوزي ښيي چې د الوتکو ضد درنو ماشینګونو، درنو هاونونو، پرمختللو زغره والو وسلو، په لویه پیماننه سنایپر ټوپکونه او چاودیدونکو توکو (IEDs)، په ګډون ځنګه د نویو ټاکتیکونو تر څنګ یو شمیر "ټیکنالوژیکي اختراعات" هم راغل.⁹⁰ د طالبانو مرکي کوونکي له ایران څخه د پوځي تجهیزاتو په ترلاسه کولو اعتراف کوي، او ځینو ویلي چې دوی له روسیې څخه پوځي تجهیزات ترلاسه کړي دي.⁹¹

87 د کارمندانو افسر سره مرکه، د دفاع استخبارات، د دفاع وزارت، لندن، نومبر 2008. تام کولګان راپور ورکوي چې "برتانوي قوماندانانو اټکل کړی چې په 2006 کې نږدې 1000 طالبان وژل شوي."
هغه په ورځپاڼو کې د زرګونو طالبانو د وژل کېدو په رپورټونو کې لږ اعتبار لري. کولګان، "طالبان په هلمند کې"، 130.
88 د طالبانو له قوماندان سره مرکه. 8، ګارسمیر، 2011؛ د طالبانو قوماندان نه. 3، کجکي، 2011؛ او د طالبانو قوماندان نه. 3، مارچ، 2011.
89 د لوړ پوړو کارمندانو سره مرکه، د 3 کمانډو لخوا، د دفاع وزارت، لندن، د جولای 1، 2010. د طالبانو د برید په ډراماتیک حساب لپاره، Ewen Southby-Talyour، 3 کمانډو لخوا وګورئ: هلمند برید (لندن: ایبیري پریس، 2010)، 66-55.
90 د طالبانو له قوماندان سره مرکه. 3، سنگین. دا د 12 مرکه کونکو لخوا تایید شوی، چې یو شمیر یې په ځانګړي توګه د کوټې شورا "عمومي حکم" ته اشاره کوي.
91 انټونیو ګیوستوزي، طالبان په جګړه کې (لندن: هورسټ، راتلونکي)، فصل 4.
92 د طالبانو د پخواني قوماندان سره مرکه، نومبر 2016؛ د طالبانو د پخواني والي سره مرکه، نومبر 2016.
93 Ian S. Livingston and Michael E. O'Hanlon، د افغانستان شاخص: د 11/9 څخه وروسته افغانستان کې د بیا رغونې او امنیت د تغیراتو تعقیب (واشنگټن: بروکینګز انسټیټیوټ، می 2014)، 11، ارقام 1.17، <https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/07/index20140514.pdf>.
94 د ځمکې د جګړې ریاست، د درسونو د استخراج مرکز، د عملیاتو هیریک کمپاین مطالعه، مارچ 2015 [په عامه توګه خپره شوی نسخه]، ضمیمه A څخه ضمیمه E ته، فصل 3-6، https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/492757/20160107115638.pdf؛ همدارنګه Olivier Grouville، "په شرایطو کې مرغی او ښه هوا: د IED ګواښ ارزونه، RUSI ژورنال 154 (2009): 40، <https://doi.org/10.1080/03071840903255252>.
95 په افغانستان کې د امونیم نایټریت 95 سړي منع دي.
96 انټونیو ګیوستوزي، "د طالبانو لخوا نظامي تطابق، 2002-11،" په افغانستان کې په نظامي تطابق کې، ایډیټر: Theo Farrell et al. (Stanford: Stanford University Press)، 2013، 251.
97 جیوستوزي، طالبان په جګړه کې، فصل 6.

يوه مرکه کوونکی له سنگين څخه وويل چې طالبانو پرېکړه کړې چې د مجاهدينو لپاره نوي روزنيز مرکزونه پرانيږي. ¹⁰³ يوه ورځ مور په يوه سيمه کې روزنه ترلاسه کولو او بله ورځ په بله سيمه کې روزنه ترلاسه کولو. ¹⁰⁴ پوځي روزنه دا کسان غالباً د کوپټي يا پېښور څخه لېږل شوي د ګرځنده روزنيزو ټيمونو غړي دي چې له کلي څخه بل کلي ته حرکت کوي. ¹⁰⁵ داسې ښکاري چې پاکستانې او ايراني پوځي مشاورينو د طالبانو د روزنې په هڅو کې د پام وړ مرسته کړې ده. ¹⁰⁶ د طالبانو وړتيا چې د ساحوي ځواکونو لخوا په عمومي توګه د کارولو لپاره نوې وسلې او د بم جوړولو ټيکنالوژي جذب کړي ¹⁰⁷

د موافقت وړتيا د طالبانو د اورپکې د برياليتوب کلې ده. د شوروي د جګړې په جريان کې لومړني تاکتيکونه زده کړل - د پوځي کاروانونو بريد او د دښمن په اډو بريدونه - د لويديځ توپخاني او هوايي ځواک په وړاندې ځان وژونکي ثابت شول. د محاز سيستم پر بنسټ د طالبانو نرم جوړښت هم د بله ايز ځواک او د جګړې په ډګر کې د پرېکنده پابيلو ترلاسه کولو لپاره د دې ډلې وړتيا خورا محدوده کړې. طالبانو په دوو لويو لارو چارو تطابق وکړ: لومړی، د ولايتي نظامي کميسيونونو او د ولسواليو د نظامي کميشنرانو د سيستم له لارې د جنګياليو د مرکزي قوماندې د يوې درجې په معرفي کولو سره؛ او، دوهم، د چريکي جګړې تاکتيکونو ته د تګ او د دښمن ځواکونو سره د مستقيم ښکېلتيا څخه ډډه کول. وروستنی موافقت د چاوديدونکو توکو په کارولو او پېچلتيا کې پراخه زياتوالي شامل کړ، چې د پام وړ د نړيوالو او افغان امنيتي ځواکونو لخوا د خوځښت ازادې مخه نيښي.

د طالبانو په قضيه کې د نظامي تطابق عام چلونک شته. د جګړې په ډګر کې زياتېدونکو زيانونو طالبان دي ته اړ کړي چې د جګړې او تنظيم لپاره نوي لارې

معلومات ورکوي: په 2013 کې نږدې 100 IED جوړونکي له لاسه ورکړل او په 2014 کې شاوخوا 75.98 د طالبانو د سرچينو په وينا، ايرانيانو په 2010 کې په 2010 کې د لويديځ زغره لرونکو وسايلو ته د ننوتلو وړتيا له لرې واټن څخه د ماينونو چمتو کول پيل کړل او په 2011 او 2012 کې يې اکمالات زيات کړل. ⁹⁹

د چاوديدونکو توکو دومره پراخه کارونې د متحده ايالاتو او ايتلافي ځواکونو لپاره تګ راتګ ستونزمن کړ. په 2006-07 کې، برتانيا په ټول هلمند کې يوازې دوه د چاوديدونکو توکو د شنډولو ټيمونه درلودل. د 2008 په وروستيو کې شپږ ټيمونه او د 2009 په وروستيو کې 14 ټيمونه شتون درلود، مګر دا لاهم کافي نه و. د IED د گواښ په اړه د برتانوي اردو بياکتنې دې نتيجه ته رسيدلې چې دې په برتانوي ځواکونو کې "دفاعي ذهنيت" رامېنځته کړی، چې په زياتيدونکي توګه تمرکز کوي چې په ساده ډول چاودنه ونه کړي. وضعيت په تدريج سره ښه شوی. د متحده ايالاتو او نړيوالو ځواکونو د نويو زغره والو وسايلو ځای پرځای کولو سره، د چاوديدونکو توکو د کشفولو لپاره غوره روزنه او تجهيزات، او د چاوديدونکو توکو توليد په نښه کول. په 2011 کې، د ځای پر ځای شويو چاوديدونکو توکو له امله د وژل شويو ايتلافي سرتيرو تناسب 50 سلنې ته راښکته شو. دا په 2012 کې شاوخوا 30 سلنې ته راټيټ شو، ¹⁰⁰ وروسته له دې چې د 2014 په ډسمبر کې د ايتلاف ماموريت پای ته ورسيد، او د لويديځ محاربي ځواکونو له وتلو سره، له طالبانو سره د جګړې بار د افغان ملي امنيتي ځواکونو په غاړه دی، چې له چاوديدونکو توکو سره د مبارزې وړتياوې دوی د داسې وسيلو په وړاندې خورا زيان منونکي پرېږدي. ¹⁰¹

د پېښور د شورا لخوا د جګړې د هڅو مسلکي او د کوټې د شورا لخوا د نظامي کميسيونونو منل، د طالبانو د پوځي وړتيا لپاره خورا مهم وو. په تاکتيکونو کې له بدلون سره يو نوي پوځي روزنيز رژيم راغی، چې د کوټې او پېښور د لارښوونو په واسطه پياوړی شو، تاکتيکي قوماندانان يې مجبور کړل چې د چريکي تاکتيکونو په اړه منظمې مشورې ترلاسه کړي. په هلمند کې د طالبانو يو قوماندان د 2012 کال په لومړيو کې يادونه وکړه چې اوس مور ټول د چاوديدونکو توکو په روزنه، د فدایي واسکتونو په جوړولو، د فدایي بمونو په جوړولو او د چريکي جګړو په برخه کې ډير تمرکز کوي. د يوه بل قوماندان په خبره طالبان په هرو څلورو مياشتو کې 20-15 ورځې روزنه ويني. ¹⁰²

98 د طالبانو د مشر، ميرانشاه شورا سره مرکه، 2015.

99 د طالبانو له څو قوماندانانو سره مرکه، فارياب، 2014؛ د طالبانو له قوماندان سره مرکه، کندهار، 2014؛ د طالبانو له مشر ميرانشاه شورا سره مرکه، 2015. Farrell100، د نه کتلو وړ، 242-44.

101 د طالبانو له قوماندان سره مرکه 3، مارچ، 2011.

102 د طالبانو له قوماندان سره مرکه 4، کرمسير، 2011.

103 د طالب قوماندان سره مرکه 6، سنگين، 2011.

104 د طالب قوماندان سره مرکه 5، مارچ، 2011.

105 د طالب قوماندان سره مرکه 3، سنگين، 2011.

106 د طالبانو له قوماندان سره مرکه، کندهار، 2014؛ او د طالبانو له کډونو سره، ننگرهار، 2015.

107 د نوي نظامي ټيکنالوژيو د جذبولو لپاره د سازماني ظرفيت د اهميت په اړه، مايکل سي هورويټز وګورئ، د نظامي ځواک خپرول: د نړيوال سياست لپاره لاملونه او پايلې (پرنسټن، NJ: پرنسټن پوهنتون پريس، 2010).

په نهايت كې ، ياغيان په نه بايلو سره بريالي كيږي، په خانگري توگه كله چې د بهرني لوی ځواک سره مخ كيږي. په اصل كې، ياغيان يوازي د بهرنيو لاسوهونكو څخه د وتلو اړتيا لري. دا د طالبانو اساسي تگلاره ده. د ولسمشر ډونلډ ترمپ په واکمنۍ كې امريكا پرېكړه كړې چې په افغانستان كې دوه چنده كموالي راولي. د ترمپ د "نوي" ستراتيژي يو عنصر د طالبانو په خپلو كې د پاتې راتلو له امله له پاکستان سره سخت چلند دی. د 2018 كال د جنوري په لومړۍ نېټه، ولسمشر ترمپ وگر چې پاکستان په افغانستان كې هغو ترهگرو ته چې مور يې په لټه كې يو، د خوندي پټځايونو په وركولو سره د امريكا د احمقانو لپاره لوبه كوي.¹⁰⁸ د ترمپ دغه وينا ددې لامل شو ترڅو متحده ايالات خپل پوځي مرستې له پاکستان سره ودرې. ¹⁰⁹ د ترمپ اداره د پاکستان په وړاندې د سخت دريځو په نيولو سره قمار كوي چې اسلام آباد د دې وړتيا لري چې د پاکستان له لارې د متحده ايالاتو په لوژيستيكي لارو كې مداخله او له طالبانو سره د ملاتړ په زياتولو سره شيان خورا خراب كړي.¹¹⁰ د افغان طالبانو په ملاتړ، متحده ايالات به بيا هم د يو تطابق وړ بغاوت سره مقابله وكړي چې قوي ټولنيزې رېښې لري.

دا په داسې حال كې ده چې د ترمپ د ستراتيژي بل عنصر په افغانستان كې د امريكا د نسبتاً لږو پوځي هڅو د زياتولو لپاره له ستونزو سره مخامخ كيږي. شاوخوا 11,000 امريكايي سرتيري په افغانستان كې مېشت دي،

چې 8,400 يې د ناټو د فوځ ملاتړ ماموريت ملاتړ ته ژمن دي چې د افغان امنيتي ځواكونو "روزنه، مشوره او مرسته" وكړي. د 2017 كال په اگست مياشت كې ترمپ افغانستان ته د 3900 اضافي سرتيرو استول تصويب كړل. د متحده ايالاتو د مركزي قوماندې مشر، جنرال جوزف ووگل، اعلان وكړ چې په 2018 كې به د متحده ايالاتو ځواكونه "په يرغليزو عملياتو تمرکز وكړي او ... د جگړې فصل ته د ننوتلو په وخت كې د نوښت د ترلاسه كولو لپاره د يوې لويې هڅې په لټه كې وي."¹¹¹ دا ستونزمنه ده چې وگورو چې د متحده ايالاتو ځمكنيو ځواكونو كې دا ډول لږ زياتوالی څنگه پريكړه كونكي اغيزه كولى شي. د طالبانو په وړاندې د ميزونو د بدلولو لپاره د متحده ايالاتو د اردو وروستۍ هڅه د 2009 په وروستيو او د 2010 په پيل كې وشوه، كله چې په افغانستان كې شاوخوا 100,000 امريكايي سرتيري او د ايتلافي ملگرو شاوخوا 40,000 سرتيري وو.¹¹²

ومومي. دا هڅې هغه وخت گړندۍ شوي چې كله ملا ذاکر په 2009 كال كې د كونظامي كميسيون مشري په غاړه واخيسته، د طالبانو سياسي مشرتابه، د كوتي شورا د پخواني ساتونكي په توگه، ذاکر او د هغه تنظيمي اصلاحاتو ته ليواله نه و، خو د پېښور د شورا له فشارونو چې د پاکستان له بوديجې يې ملاتړ شوی و، يو طرفه شو. دا انديښني د طالبانو غير متمرکز جوړښت سيمه ايزو قوماندانانو ته ډير ليوالتيا وركړې وه چې كله او څنگه د دوی په خوښه جگړه وكړي. د ذاکر په مشرۍ، د مركزي قوماندې ځينې ښې د محاز په سيستم كې سپرې شوې. دا، د وخت په تيريدو سره، د نوي تاكتيكونو، روزني، او د بې ټيكنالوژي رول ته وده وركړه. په نهايت كې، نوي نظرونه له خلكو سره د طالبانو په لور روان شول: تنظيمي او تاكتيكي نوښتونه نه يوازي دا چې د پاکستان له آي ايس آي (لكه څنگه چې مخكې باور وو) څخه راغلل، بلكې هغه وخت هم اختيار شول چې كله د حزب اسلامي يوه جلا شوي ډله د طالبانو په تحريك كې جذب شوه، چې د پېښور شورا جوړوي.

پاياله: د متحده ايالاتو د ستراتيژي سره ستونزه

د يوه بغاوت انعطاف منل د ټولنيز منابعو او د هغه د تطابق د وړتيا له مخې كېږي. د دغو فكتورونو اهميت په اړوندو تيوريكي ادبياتو كې پيژندل شوی او د افغان طالبانو په قضيه كې نور هم څرگند دی. دا ډله په يوه پياوړې افقي شبكه كې جوړه شوې وه. په هر صورت، د 2002 څخه وروسته د بغاوت په رامنځته كولو كې، طالبان وتوانيدل چې په كوربه ټولنو كې عمودي اړيكي هم وکاروي. دا ډله د افغانستان د اسلامي امارت د بيا جوړولو په هڅو كې لږ بريالی شوه خو د طالبانو د محاکمو له موثريت څخه يې يو څه مشروعت ترلاسه كړ. طالبانو هم په نظامي لحاظ، د تكتيكونو او ملاتړي ټيكنالوژيو او همدارنگه د ياغيانو د جنگيالو د قوماندې له پلوه هم ځان تطابق كړی دی. د طالبانو د قوماندې په سلسله كې وروستي پرمختگونو، او د ختيځو طالبانو په مشرۍ د ياغيانو د جگړې د هڅو ټوليز مسلكيتوب هم د دې ډلې ظرفيت لور كړ چې تاكتيكي بڼه غوره كړي. پخوانيو څيړنو د طالبانو لپاره د بهرني ملاتړ اهميت او په پاکستان كې د پټځايونو څخه د فعاليت كولو وړتيا نوره هم روښانه كړې. د دې ډلې د ټولنيزو سرچينو تركيب، د تطبيق وړتيا، او له پولې هاخوا ملاتړ د طالبانو بيا راژوندي كېدل له هغه څه څخه چې د بشپړې ماتې په څېر ښكاري، د حيرانتيا وړ نه دي.

108 ډونالډ جي ترمپ (@realDonaldTrump)، ټويټر پوسټ، د جنوري 1، 2018، د سهار 4:12 بجې، <https://twitter.com/realDonaldTrump/status/947802588174577664>.
 109 هارون جنجوعه، "د دروغو او فریبونو پرته بل څه نه دي": ترمپ په پاکستان باندې د ټويټر برید پیل کړ، "گارډین، جنوري 2، 2018، <https://www.theguardian.com/world/2018/jan/01/lies-and-deceit>، ترمپ-د-حملې-پاکستان-ټويټ پیل کړ.
 110 مجيب مشعل او سلمان مسعود، "د پاکستان ماتول، متحده ايالات په پيچلي جگړه كې قمار اخلي"، نيويارک ټايمز، جنوري 5، 2018، <https://www.nytimes.com/2018/01/05/world/asia/pakistan-aid-afghan-war.html>.
 111 کارلو مونوز، "امريکا لورپورې قوماندان وايي، ځواکونه به په افغانستان کې يرغل ته مخه کړي"، واشنگتن ټايمز، جنوري 2، 2018، <https://www.washingtontimes.com/news/2018/jan/2/top-commander-lus-forces-go-offensive-afghanistan>.
 112 فاريل، د نه کتلو وړ، 324-292.

په هغه ځای کې ضربه ورکړو چې دوی ته زیان رسوي، چې هغه د دوی مالي برخه ده."

هغه زیاته کړه: "طالبان درې انتخابونه لري: پخلاينه، یا به له بي اتفاقی سره مخامخ کيږي یا به مړ کيږي." 119 د افغانستان د اېينو د سوداګرۍ د مخکښ شنونکي ډیویډ مانسفیلډ په وینا، د متحده ایالاتو اردو د مالیاتو راټولولو لپاره د طالبانو ورتیا او د پیسو مقدار دواړه په پراخه کچه ارزوي. کوکناړ په بمباریو کې له منځه ځي. مینسفیلډ په دې اساس موندلي چې د متحده ایالاتو د نظامي قوماندانانو د ادعا په تړاو د بمباری کمپاین د طالبانو په عاید خورا لږ اغیزه لري. 120

د 2018 کال په جنوري کې د بهرنیو چارو په یوه مقاله کې چې سرلیک یې دی «ولې طالبان په افغانستان کې نه بريالي کيږي»، سیت جی جونز استدلال کوي چې «که څه هم طالبانو د ژوندي پاتې کیدو او د کابل په څیر ښارونو کې د پام وړ بریدونو د ترسره کولو حیرانوونکي ورتیا ښودلې ده، خو کمزوري دي. 121 جونز یوازې تر یوه حده سم وایي. جونز د مختلفو افغان نظر پوښتنو په حواله وایي چې د طالبانو لپاره د خلکو ملاتړ د هغې د افراطي ایډیالوژۍ، وحشیانه تاکتیکونو، او د نشه‌يي توکو په سوداګرۍ او د پاکستان د ملاتړ له امله کم شوی دی. په هرصورت، هغه دا یادونه نه کوي چې په افغانستان کې رابه اچونه د اعتبار وړ نه ده او د طالبانو په اړه د خلکو نظرونه په ځانګړي توګه د طالبانو تر واک لاندې سیمو کې معلومول ستونزمن دي. هغه د دې په یادولو کې په خوندي ځای کې دی چې لږ شمیر غیر پښتانه افغانان د پښتنو په واک کې د طالبانو مشروعیت پیژني او دا چې د افغانستان مخ په ډیریدونکي ښاري نفوس د طالبانو له ټولنیز پلوه وروسته پاتې ایډیالوژۍ څخه کرکه لري. 122 د طالبانو په مشرتابه کې ځینې له اوږدې مودې راهیسې دا واقعیتونه درک کوي او اټکل کوي چې طالبان یوازې د واک شریکولو له لارې حکومت ته ننوځي.

د افغانستان وړتیاوې، چې له 2010 کال راهیسې یې وده کړې ده، په سختې سره د لوېدیځو محاربيو ځواکونو د وتلو مخه نیولې شي 113. په حقیقت کې، افغان امنیتي ځواکونو له 2014 کال راهیسې په پرله پسې توګه په ټول هېواد کې خپلې ځمکې له لاسه ورکړې، چې په هغه کال کې په جنوب (هلمند او ارزګان ولایتونه)، ختیځ (غزني، وردګ، کاپیسا او لوګر ولایتونه) او شمال (کنډوز) کې د طالبانو مهمې لاسته راوړنې له منځه ولاړې. 114 د افغانستان د بیارغونې لپاره د امریکا د ځانګړي سرمقتش په وینا، د 2015 کال په وروستیو کې د افغانستان د 407 ولسوالیو یوازې 70 سلنه د حکومت تر کنټرول لاندې وې، چې دوه کاله وروسته دا ونډه یوازې نیمایي ولسوالیو ته راټیټه شوه. 115 تاریخ دلته ښوونکی دی: کله چې متحده ایالات په کوریا او ویتنام کې د کروندګرو لښکرو پر وړاندې په پیل شوو جګړو کې ښکیل شول، نو د دې ځنډ ماتولو لپاره یې د لویو بمباریو کمپاینونو ته لاره هواره کړه. په دغو دواړو جګړو کې دا کار ناکام شو. 116 په افغانستان کې هم تاریخ تکرار کيږي. د 2017 کال په ډسمبر کې په افغانستان کې د امریکایي ځواکونو قومندان جنرال جان نیکولسن څرګنده کړه چې د امریکا د هوايي ځواکونو لوی کمپاین په جنوبي سیمو کې د طالبانو د نشه‌يي توکو شاوخوا 500 لابر اتوارونه په نښه کړي، چې په دې توګه په 2017 کال کې د هوايي بریدونو شمېر تر 2016 درې برابره زیات شوی دی. 117 ددې بمبارۍ له امله ملکي افغانان زیانمن شوي دي: ملګري ملتونه په 2017 کال کې د تیر کال په پرتله د ملکي وګړو د مرګ ژوبلې په سلو کې 52 زیاتوالی ښيي. 118

د ملکي تلفاتو سره سره، متحده ایالات د هغې بمباری کمپاین تعقیبوي. نیکولسن دې ته په اشارې سره چې طالبان د تریاکو له سوداګرۍ څخه د مالي له لارې په کال کې شاوخوا 200 ملیون ډالر عاید لري، اعلان وکړ: "موږ به طالبانو ته

په لږ هڅونکې پرمختګ کې، د متحده ایالاتو د دفاع وزارت په اتو کلونو کې د لومړي ځل لپاره د افغان امنیتي ځواکونو د عملیاتي چمتووالي په اړه معلومات طبقه بندي کړل. د افغانستان د بیارغونې لپاره ځانګړی عمومي مفتش، د 113 <https://www.sigarmil.com/pdf/quarterlyreports/2017-10-30qr.pdf> متحده ایالاتو کانګرس ته درې میاشتني راپور، د اکتوبر 30، 2017، 99-100،

لورین مکلی او پاول بوکالا، "د طالبانو بیا راپورته کیدونکی: د افغانستان امنیت ته ګواښونه"، د افغانستان راپور شمیره 11 (واشنګټن: د جګړې د مطالعې انسټیټیوټ، مارچ 2015): 13-17، 20-19، 114 http://www.understandingwar.org/sites/default/files/AFGH_Report.pdf

د افغانستان له 4.7 ولسوالیو څخه 115 یې د یاغیانو تر ولکې لاندې وې، په سلو کې 21 یې د یاغیانو تر ولکې لاندې وې او په سلو کې 21 یې د حکومت تر ولکې لاندې وې او 72 سلنه یې د 2015 کال په نومبر میاشت کې د حکومت تر کنټرول لاندې وې، د 2017 کال تر اکتوبر پورې دا نسبت 14 سلنې ته د یاغیانو تر ولکې یا نفوذ لاندې وو. 30 سلنه یې سیالي وکړه او 56 سلنه یې د حکومت تر کنټرول لاندې دي. د افغانستان د بیارغونې لپاره ځانګړی عمومي پلټونکی https://www.sigarmil.com/pdf/quarterlyreports/Addendum_2018-01-30qr.pdf (سیګار)، د امریکا کانګرس ته د سیګار د جنوري 2018 درې میاشتني راپور ضمیمه، د جنوري 30، 2018، 1،

وموندله چې د متحده ایالاتو بمبارۍ د دښمن د جګړې په هڅو یا ملکي اقتصاد باندې د پام وړ اغیزه ونشو کولی، له همدې امله هغه دې پایلې ته ورسید چې هیڅ جبري ګټه نه ده تولید شوی. د ویتنام په A. Pape په کوریا کې، رابرت 116 اړه، هغه استدلال کوي چې د متحده ایالاتو د بمبارۍ کمپاین "په 1972 کې بریالی شو چېرې چې دا د 1965 څخه تر 1968 پورې ناکام شو ځکه چې په لنډمهاله کې هانوي د چریکي ستراتیژۍ څخه، چې په اصل کې د هوايي ځواک څخه، فصل 5، (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1996)، د کتلو لپاره بمباري: په جګړه کې د هوا ځواک او جبر A. Pape معافیت درلود، په دودیز بر غلیز ستراتیژۍ بدل شو. د هوا د مداخلې لپاره خورا زیان منونکي دي." رابرت (او 6) اقتباس له 209 مخ څخه دی

<https://www.nytimes.com/2017/12/11/world/asia/taliban-isis-afghanistan-drugs-b52s.html>، "د طالبانو او اسلامي دولت جنګیالیو ښکار، له 20,000 فوټو څخه،" نیویارک ټایمز، د ډسمبر 11، 2017، 117

په افغانستان کې هوايي بریدونه په چټکۍ سره مخ په زیاتیدو دي -- او په U.S. د ملګرو ملتونو 118 ارقام چې د 2016 او 2017 په لومړیو نېو میاشتو کې د متحده ایالاتو د هوايي بریدونو له امله د ملکي تلفاتو پرتله کوي. ششانګ ښګالي، <http://www.latimes.com/world/asia/la-fg-afghanistan-us-airstrikes-20171204.htmlstory.html>، دې توګه د ملکي وګړو مرګ ژوبله، لاس انجلس ټایمز، د 2017 کال د ډسمبر 4مه،

"شمیت، د طالبانو ښکار 119

<https://harpers.org/archive/2018/04/mobbed-up/>، "موږ اې: امریکا څنګه د افغان اېينو تجارت ته وده ورکوي،" هارپر مجله، اپریل 2018، 120

<https://www.foreignaffairs.com/articles/afghanistan/2018-01-03>، سیت جی جونز، "ولې طالبان په افغانستان کې نه بريالي کيږي: د بریا لپاره خورا کمزوري، د ماتې لپاره خورا پیاوړي،" بهرنیو چارو، جنوري 2018، 2018، 121

، (مایکل سمیل، نیو فاریل، انټول لیوین، او رودرا چوهډري، د پخلاينې په اړه د طالبانو لید (لندن: د رائل یونیټډ خدماتو انسټیټیوټ، سپټمبر 2012) https://rusi.org/sites/default/files/taliban_perspectives_on_reconciliation.pdf

اعتراضونه لیکوال غواري چې د انگلستان د اقتصادي او ټولنيزو څيړنو شورا لخوا (ESRC Grant ES/L008041/1) لخوا د دې پروژې د سخاوتمنده تمویل قدرداني وکړي، "د طالبانو جگړه: د طالبانو د جگړې بل اړخ، 2001-2015".

تیبو فاريل Theo Farrell د آسټراليا په وولونگونگ پوهنتون کې د حقوقو، انساني علومو او هنرونو پروفیسور او اجرايو رييس دی. هغه پخوا په عصري نړۍ کې د جگړې پروفیسور او د لندن په کنګز King's کالج کې د جگړې د مطالعاتو د څانګې مشر و. هغه د انگلستان د ټولنيزو علومو اکاډمۍ غړی او د برتانيا د نړيوالو مطالعاتو د ټولني پخوانی رييس دی.

پروفیسور فاريل د *Unwinnable: Britain's War in Afghanistan*، *Penguin Random House* (2001-2014) لیکوال دی، چې د پوځي تاريخ لپاره د *RUSI* ډيوک ويلنگټن مډال او د کال د برتانوي اردو نظامي کتاب لپاره په لیست کې راغی. دا په ټایمز او ایونګ سټنډرډ Evening Standard کې د کال د کتاب په توګه هم نومول شوی و.

د 2016 په نومبر کې، مایکل سمپل او ما یوه اونۍ د طالبانو له اوو لور پورو شخصیتونو سره مرکي ترسره کړې. زموږ په موضوعاتو کې دوه پخواني مرستیالان، یو پخوانی والي او دوه پخواني جګپوړي پوځي قوماندانان شامل وو. هغه څه چې موږ وموندل موږ حیران کړل. موږ تمه درلوده چې د جګړې په ډګر کې د وروستیو بریاوو له امله به د طالبانو باور زیات شوی وي. پراخې بي، له هغو کسانو سره چې موږ ورسره مرکه کړې، د تحریک په دننه کې د پراخي ناخوښي، د طالبانو د مشرتابه له دولت او داسې بنسټګري چې نه ختمیدونکي جګړې راپور ورکړی. ګڼو مرکه کوونکو موږ ته ويلي چې د طالبانو ډېر غړي داسې احساس کوي چې د بهرنیو جنګي ځواکونو له وتلو وروسته جګړې خپل هدف او هدف له لاسه ورکړی دی. د طالبانو اوسني مشر ملا هبت الله اخندزاده ته په پراخه کچه د دې ډلې د بنسټ ایښودونکي ملا عمر د اخلاقي واک د نشتوالي په سترګه کتل کېږي. دا د طالبانو ایډیالوژیکي بنسټ کمزوری کوي، یعنې د امیر اطاعت. په دې غورځنګ کې څو ډلې د واک لپاره سیالي کوي، په ځانګړي توګه په شمالي هلمند کې میشت د اسحاقزي تر واک لاندې منصور شبکه (د هلمند د طالبانو والي ملا رحیم په مشرۍ).¹²³ د 2014 راهیسې د جګړې په ډګر کې د دې ډلې د لاسته راوړنو ملاتړ کړی، افقی شبکه چې د یاغیانو سره یوځای ساتل کمزوری کېږي.¹²⁴

افغانستان ته د نورو امریکایي پوځیانو لېږل او میدان ته د هغوی ایستل احتمال لري چې یو څه لنډ مهاله لاسته راوړني ولري. په مهمه توګه، په هلمند کې د سمندري کنډک شتون د ولایت مرکز د طالبانو له سقوط څخه مخنیوي کې مرسته کوي. بیا هم د جنګي ځواک په کچه کې دا لږ زیاتوالی به په افغانستان کې ستراتیژیک کرکیچ مات نه کړي کله چې په 2010 کې د متحده ایالاتو لوی نظامي ځواک په دې کار کې پاتې راغلی. په همدې حال کې د نشه یي توکو د پروسس او تولید د تاسیساتو له منځه وړل به نه یوازې طالبان، بلکې هر هغه څوک چې د کوکنارو په کینت کې ښکېل وي، زیان رسوي، چې یوازې د هلمند په هر بزګر پوري اړه لري. دا به یو ځل بیا د یاغیانو په وسلو وګرځي. او لکه د پخوا په څیر، د متحده ایالاتو د پوځي بې احتیاطۍ او د ملګري تلفاتو د زیاتوالي له امله د عامه حوصلې کمیدل احتمال لري.¹²⁵ په پای کې، په افغانستان کې د متحده ایالاتو د پوځي هڅو ګړندی کول د طالبانو د هدف احساس بیا پیاوړي کول او د یو حرکت سره یوځای کول چې ممکن پیل شي. افشا کول که متحده ایالات احتیاط ونه کړي، کیدای شي په افغانستان کې د ماتې لپاره خپله لاره بمبار کړي.

123، (تیبو فیږیل او مایکل سمپل، د سولې لپاره چمتو دی؟ افغان طالبان له یوې لسیزې جګړې وروسته (لندن: رائل یونایټډ سروسز انسټیټیوټ، جنوري 2017 https://rusi.org/sites/default/files/201701_bp_ready_for_peace.pdf).

د دې نظر د ملاتړ لپاره د نورو وروستي تحلیلونو لپاره، انټونیو ګیوستوزي وګورئ، "ایا طالبان په کابل کې د پخلاینې لپاره لیاالتیا لري؟" د څیړنې او پالیسي تحلیل مرکز، د مارچ 19، 2018، 124 <https://www.af-crpa.org/single-post/2018/03/20/Do-the-Taliban-Have-any-Appetite-for-> پخلاینه د کابل-انټونیو-ګیوستوزي سره.

سن اینجل راسموسن، "افغان ملکیان د متحده ایالاتو د نوي شوي هوايي کمپاین لګښت حسابوي"، ګارډین، د سېپټمبر 5، 2017، 125 <https://www.theguardian.com/world/2017/sep/05/afghan-civilians-count-cost-of-US-novi-shovi>.

Exhibit 3

UNBEATABLE: SOCIAL RESOURCES, MILITARY ADAPTATION, AND THE AFGHAN TALIBAN

Theo Farrell

Following the 9/11 attacks, the Afghan Taliban were obliterated in a lightning war prosecuted by the United States. Their Islamic Emirate of Afghanistan ceased to exist as a physical entity, and the Taliban leader, Mullah Mohammed Omar, fled to Pakistan. Within five years, however, the Taliban had regrouped and returned in large numbers to southern and eastern Afghanistan. By 2016, they had overrun at least a third of the country. How did the Taliban come back so successfully from utter defeat? This article draws on the literatures on civil wars and on military adaptation to identify and unpack two sets of factors that explain the relative success of insurgencies: the availability of social resources and the elements that drive and enable military adaptation. Using a large number of original interviews with Taliban leaders, cadre, and field commanders, I demonstrate how these factors combined to make the Taliban essentially unbeatable.

Insurgencies are famously difficult to defeat, yet the Afghan Taliban have proven especially so. Accounts of Taliban resilience have focused on both the deficiencies of Western efforts and the Afghan state and on Pakistani support for the Taliban. These accounts fail, however, to reveal the full picture of how the Taliban have been able to survive. Drawing on original field research, this article explores how the Taliban's success has been shaped by factors internal to the insurgency, namely, the social resources that sustain it and the group's ability to adapt militarily.

The fall of the Taliban regime in Afghanistan was swift and brutal. Shortly after the 9/11 terrorist attacks, the United States went to war against al-Qaeda and its Taliban hosts in Afghanistan. Taliban forces were obliterated in a lightning war prosecuted by American special operations forces and their Afghan allies, supported by an armada of warplanes. U.S. air forces did most of the killing,

The U.S. Air Force and Navy dropped 18,000 bombs in the air campaign, 10,000 of which were precision munitions. The exact number of Taliban fighters killed is unknown, but according to one estimate the death toll was 8,000 to 12,000.¹ By early 2002, the Taliban emirate had ceased to exist as a physical entity, and its leader, Mullah Mohammed Omar, had fled to Pakistan.

Within five years, however, the Taliban had regrouped and returned in large numbers to southern and eastern Afghanistan. In the decade that followed, the new Afghan state and its Western backers were unable to stop a Taliban insurgency from steadily gaining more ground across the country. In 2016, the Taliban seized Kunduz city in northern Afghanistan for a second time, having done so the year before as well.² The Taliban had also come close to capturing the provincial capitals of Helmand and Uruzgan in the south and Farah in the west. In May 2016, U.S. Forces-Afghanistan command reported that only 65 percent of the

1 Michael E. O'Hanlon, "A Flawed Masterpiece," *Foreign Affairs* 81 (May/June 2002): 48, 55, <https://www.foreignaffairs.com/articles/afghanistan/2002-05-01/flawed-masterpiece>.

2 Mujib Mashal and Najim Rahim, "Afghan Forces Push Taliban Out of Kunduz Center, Officials Say," *New York Times*, Oct. 4, 2016, <https://www.nytimes.com/2016/10/05/world/asia/afghanistan-taliban-kunduz.html>.

country's 407 districts were under government control.³ This highlights the question of how the Taliban were able to come back so successfully from utter defeat.

Between 2001 and 2016, the United States spent around \$800 billion on war in Afghanistan. The international community spent an additional £240 billion building up Afghan security forces. In 2010, at the height of the international military effort in Afghanistan, just over 100,000 U.S. troops and around 40,000 troops from 50 other nations were deployed there. Despite all this military might and international largesse, the Taliban were not defeated. How can this be explained? To date, studies on the war have mostly focused on deficiencies in the international military effort and problems with the Afghan state. Lack of success in defeating the Taliban has been blamed on the failings of Western leadership and strategy, on the hubris and incoherence of the international effort, and on flaws in counterinsurgency tactics and operations.⁴ Equally important has been the scale of corruption in Afghanistan, fueled by the massive influx of international aid, which has undermined both the legitimacy and the effectiveness of the Afghan government and security forces.⁵

In explaining the persistence and success of the Afghan Taliban, many commentators have highlighted the support the group received from Pakistan. The long, porous border between Afghanistan and Pakistan (across which men, material, and money move with relative ease), the use of refugee camps in Pakistan as secure rear

bases, and significant military assistance from the Pakistani Army have unquestionably been important to sustaining the insurgency in Afghanistan.⁶ The Inter-Services Intelligence (ISI) agency of the Pakistani Army has been central in this. The ISI has largely succeeded in hiding its involvement in the Afghan conflict, working through undercover agents, civilian sympathizers, contractors, and retired officers. Taliban interviewees are also cautious about commenting on Pakistan's role in their struggle. Thus, outside the world of secret intelligence, it is possible to get only glimpses of the ISI's assistance to the Taliban. While the group receives significant financial support from Gulf Cooperation Council states (and from various sources within GCC states), and some military assistance from Iran and possibly Russia, Pakistan has been the Taliban's most important source of funds, training, and military supplies.⁷ According to the journalist Steve Coll, by 2008 it had become apparent to the U.S. military that the Pakistan Army was supporting the whole deployment cycle of Taliban forces, from their training in Pakistan to their deployment in Afghanistan to their return to Pakistan for rest and recuperation. Coll even notes that "Pakistan Army and Frontier Corps troops along the Pakistan border were firing on American border posts to provide covering fire for the Taliban to infiltrate into Afghanistan and return."⁸

Less studied, however, is how the Taliban have been the makers of their own success. To be sure, the literature on the Taliban is sizable and includes important books on the group's origins, politics,

3 Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, Quarterly Report to the United States Congress, July 30, 2016, 86, <https://www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/2016-07-30qr.pdf>.

4 Theo Farrell, *Unwinnable: Britain's War in Afghanistan, 2001–2014* (London: The Bodley Head, 2017); Jack Fairweather, *The Good War: The Battle for Afghanistan, 2006–14* (London: Jonathan Cape, 2014); Daniel P. Bolger, *Why We Lost: A General's Inside Account of the Iraq and Afghanistan Wars* (Boston: Houghton Mifflin Harcourt, 2014); David H. Ucko and Robert Egnell, *Counterinsurgency in Crisis: Britain and the Challenges of Modern Warfare* (New York: Columbia University Press, 2013); Rajiv Chandrasekaran, *Little America: The War Within the War for Afghanistan* (London: Bloomsbury, 2012); Sten Rynning, *NATO in Afghanistan: The Liberal Disconnect* (Stanford: Stanford University Press, 2012); David P. Auerswald and Stephen M. Saideman, *NATO in Afghanistan: Fighting Together, Fighting Alone* (Princeton: Princeton University Press, 2014); Sherard Cowper-Coles, *Cables from Kabul: The Inside Story of the West's Afghanistan Campaign* (London: Harper Press, 2011); Frank Ledwidge, *Losing Small Wars: British Military Failure in Iraq and Afghanistan* (New Haven, CT: Yale University Press, 2011); Tim Bird and Alex Marshall, *Afghanistan: How the West Lost Its Way* (New Haven, CT: Yale University Press, 2011); M.J. Williams, *The Good War: NATO and the Liberal Conscience in Afghanistan* (Basingstoke, UK: Palgrave Macmillan, 2011); Seth G. Jones, *In the Graveyard of Empires: America's War in Afghanistan* (New York: W.W. Norton, 2009).

5 Chris Kolenda, "Endgame: Why American Interventions Become Quagmires," PhD thesis, King's College London, 2017; Sarah Chayes, *Thieves of State: Why Corruption Threatens Global Security* (New York: W.W. Norton, 2016); Antonio Giustozzi, *The Army of Afghanistan: A Political History of a Fragile Institution* (London: Hurst, 2015); Astri Suhrke, *When More Is Less: The International Project in Afghanistan* (London: Hurst, 2011); Peter Marsden, *Afghanistan: Aid, Armies and Empires* (London: I.B. Tauris, 2009).

6 Peter Bergen with Katherine Tiedemann, eds., *Talibanistan: Negotiating the Borders Between Terror, Politics, and Religion* (Oxford: Oxford University Press, 2013); Yahid Brown and Don Rassler, *Fountainhead of Jihad: The Haqqani Nexus, 1973–2012* (London: Hurst, 2013); Carlotta Gall, *The Wrong Enemy: America in Afghanistan, 2001–2014* (Boston: Houghton Mifflin Harcourt, 2014).

7 Carlotta Gall, "Saudis Bankroll Taliban, Even as King Officially Supports Afghan Government," *New York Times*, Dec. 6, 2016, <https://www.nytimes.com/2016/12/06/world/asia/saudi-arabia-afghanistan.html>; Ahmad Majidyar, "Afghan Intelligence Chief Warns Iran and Russia Against Aiding Taliban," *The Middle East Institute*, Feb. 5, 2018, <http://www.mei.edu/content/io/afghan-intelligence-chief-warns-iran-and-russia-against-aiding-taliban>; Justin Rowlett, "Russia 'Arming the Afghan Taliban', Says US," *BBC News*, Mar. 23, 2018, <http://www.bbc.com/news/world-asia-43500299>. The extent of Pakistan support to the Taliban is documented in Steve Coll, *Directorate S: The C.I.A. and America's Secret Wars in Afghanistan and Pakistan, 2001–2016* (New York: Random House, 2018); and Gall, *The Wrong Enemy*.

8 Coll, *Directorate S*, 329–340.

culture, and war making before 2002.⁹ Antonio Giustozzi has produced a number of studies on the organization, governance, and fighting tactics of the post-2002 Taliban insurgency.¹⁰ Still missing, though, is a comprehensive explanation for the Afghan Taliban's remarkable resilience. How is it that the Taliban managed to survive an onslaught by the most powerful military alliance in the world?

In this article, I draw on two bodies of theory from the field of security studies, one on the roots of insurgency and the other on military adaptation. The former identifies the critical nature of social resources that give resilience to insurgencies — in particular, the strength of horizontal networks within the insurgency and vertical links into host communities. The latter identifies those factors that make it more likely for militaries to adapt to evolving challenges in war. When applied to the Afghan Taliban, what's revealed is an insurgency that has a deep well of social resources and that has, over time, improved its ability to innovate and adapt. Taken together, these factors point to an insurgency that is highly resilient and one that is unbeatable by military means alone. This finding has vital implications for the Trump administration's strategy, which revolves around intensifying the military effort against the Taliban.

In addition to presenting new insights informed by theory-driven inquiry, this article draws on a large number of original interviews with Afghan Taliban leaders, officials, and field commanders. Careful protocols were followed to ensure the fidelity of the interview data.¹¹ Of course, the reliability of what Taliban members say is inevitably open to question. On some matters, Taliban interviewees were inclined to exaggerate (e.g., the level of public support the group enjoys) or to be less than forthcoming (e.g., the role that Pakistani intelligence plays in providing support for the group). To minimize the risk of corrupt

data undermining the analysis, the main findings are developed from multiple interviews and, where appropriate, are related to published scholarship on the Taliban.

This article proceeds with a review of the literature on the social roots of insurgency, applying those insights to the Afghan Taliban, as well as a review of the literature on adaptation in war, likewise applying insights to the Taliban case. It concludes with a look at the implications of these findings for the new U.S. strategy for Afghanistan.

Social Sources and Insurgency

Even in situations that are ripe for rebellion, organizing an insurgency is far from easy. As political scientist Jeremy Weinstein notes, insurgent leaders face multiple challenges, chief among them maintaining control, especially as the insurgency grows, and extracting resources (e.g., funds, supplies, and recruits) without alienating local populations.¹² Some insurgent groups rely on terror to impose discipline within their ranks and to keep local populations subdued. The Islamic State in Iraq and Syria is a prominent practitioner of this tactic.¹³ Even more savage was the Revolutionary United Front, whose atrocities in Sierra Leone in the 1990s included abducting children and turning them into sadistic killers, and hacking off the limbs of countless thousands of civilians.¹⁴ One problem with wielding terror as a tactic is that it “can stifle opposition but cannot engender loyalty and support from the civilian population.” For insurgent groups seeking to hold territory, this creates the ever-present risk of civilian defection to the opposing side.¹⁵ For many insurgencies, consent is as important as coercion in maintaining both internal control and external local support.

Weinstein points to the importance of “social

9 Ahmed Rashid, *Taliban: The Story of the Afghan Warlords* (London: Pan Macmillan, 2001); Gilles Dorransoro, *Revolution Unending: Afghanistan, 1979 to the Present* (New York: Columbia University Press, 2005); Kamal Matinuddin, *The Taliban Phenomenon: Afghanistan, 1994–1997* (Oxford: Oxford University Press, 1999); Alex Strick van Linschoten and Felix Kuehn, *An Enemy We Created: The Myth of the Taliban/Al Qaeda Merger in Afghanistan, 1970–2010* (London: Hurst, 2012); Rob Johnson, *The Afghan Way of War: Culture and Pragmatism: A Critical History* (London: Hurst, 2011).

10 Antonio Giustozzi, *Koran, Kalashnikov and Laptop: The Neo-Taliban Insurgency in Afghanistan* (London: Hurst, 2007); Antonio Giustozzi, ed., *Decoding the New Taliban: Insights from the Afghan Field* (London: Hurst, 2009).

11 In total, 282 interviews with Taliban and 138 interviews with non-Taliban Afghan locals were conducted by Afghan researchers over two periods, from 2011–12 and 2014–15. Those interviewed were not paid for their interviews. Interviews were recorded in field notes and transcribed into English. The research project was led by myself, and the field research was supervised by Dr. Antonio Giustozzi. In conformity with the project protocols, I do not reveal the precise location and date of the interviews in order to protect the anonymity of the interviewees. The findings from the 2011–12 pilot project were published as Theo Farrell and Antonio Giustozzi, “The Taliban at War: Inside the Helmand Insurgency, 2004–2011,” *International Affairs* 89 (2013): 845–71. The overall findings of the main project will be published as Antonio Giustozzi, *The Taliban at War* (London: Hurst, forthcoming).

12 Jeremy M. Weinstein, *Inside Rebellion: The Politics of Insurgent Violence* (Cambridge: Cambridge University Press, 2007), 43–44.

13 Jessica Stern and J.M. Berger, *ISIS: The State of Terror* (London: William Collins, 2015).

14 Kieran Mitton, *Rebels in a Rotten State: Understanding Atrocity in the Sierra Leone Civil War* (London: Hurst, 2015).

15 Zachariah Cheria Mampilly, *Rebel Rulers: Insurgent Governance and Civilian Life During War* (Ithaca, NY: Cornell University Press, 2011), 52–55.

endowments” in mobilizing people to join or support an insurgent movement. Social endowments include preexisting networks, common identities, shared beliefs, and norms of reciprocity, all of which facilitate cooperation and collective action, especially in situations with short-term costs and only the promise of long-term gains.¹⁶ In his major

[I]nsurgencies will often take on the symbolic trappings of statehood, and “perform” like a state.

study on the cohesion of insurgent organizations, Paul Staniland also highlights the role of prewar social networks, noting that insurgent leaders often “socially appropriate’ existing structures of collective action for new functions.” Staniland distinguishes between two types of structures: horizontal networks and vertical ties.¹⁷ Horizontal networks link people who may be dispersed geographically through common ideological beliefs or professional identities. Political parties are a prime example. Insurgent movements often originate from or incorporate political parties. One example is the peasant insurgency in Nepal from 1996 to 2006, which sprang from the Maoist wing of the Communist Party of Nepal.¹⁸ Vertical ties, on the other hand, are preexisting linkages between insurgent groups and local people, often based on common ethnic, tribal, or familial networks. These make it possible for insurgent groups to bind local communities to their cause and to extract resources from and exert control over them. Thus, “bonds of family and kinship” were crucial to the success of the Naxalites in mobilizing peasant support for their Maoist insurgency in eastern India.¹⁹ Staniland

argues that variance in the cohesion and resilience of insurgencies may be explained by the degree to which they are founded on, and are able to exploit, both horizontal networks and vertical ties.

Over time, many insurgencies develop governance processes and structures to provide services for civilians in the territory they control.

This requires insurgent groups to divert resources that could otherwise be devoted to their armed struggle. It may also require insurgent groups to take civilian preferences into account, even when they differ from the interests and preferences of the insurgency.²⁰ In the case of secessionist insurgencies, the impulse to govern is obvious since the struggle is focused on achieving independent statehood. In

other cases (especially with Maoist insurgencies), insurgent groups are ideologically predisposed to govern the areas and populations over which they have control.²¹ For most insurgent governments, establishing the means to police the population and regulate disputes is the first order of business. The provision of other public services, such as education and health care, is usually a secondary concern.²² Nonetheless, providing some governance is important in the long term for insurgencies to sustain public support. This can, in turn, lead to the moderation of ideologically driven insurgent governments, if only for pragmatic reasons.²³ Regardless of the extent and effectiveness of their governance, insurgencies will often take on the symbolic trappings of statehood, and “perform” like a state. As Zachariah Mampilly notes, “[b]y mimicking the behavior of the modern state, rebels seek to discursively construct a political authority imbued with a comparable legitimacy enjoyed by national governments.”²⁴ Such behavior can be important in sustaining the political claims of an insurgency group.

When it comes to the Taliban, this discussion

16 Weinstein, *Inside Rebellion*, 48-49.

17 Paul Staniland, *Networks of Rebellion: Explaining Insurgent Cohesion and Collapse* (Ithaca, NY: Cornell University Press, 2014).

18 Madhav Joshi and T. David Mason, “Between Democracy and Revolution: Peasant Support for Insurgency Versus Democracy in Nepal,” *Journal of Peace Research* 45 (2008): 765-82, <http://www.jstor.org/stable/27640768>.

19 Alpa Shah, “The Intimacy of Insurgency: Beyond Coercion, Greed or Grievance in Maoist India,” *Economy and Society* 42 (2013): 480-506. <https://doi.org/10.1080/03085147.2013.783662>

20 Nelson Kasfir, “Rebel Governance — Constructing a Field of Inquiry: Definitions, Scope, Patterns, Order, Causes,” in *Rebel Governance in Civil War*, ed. Ana Arjona, Nelson Kasfir, and Zachariah Mampilly (Cambridge: Cambridge University Press, 2017), 22-23.

21 Bert Suykens, “Comparing Rebel Rule Through Revolution and Naturalization: Ideologies of Governance in Naxalite and Naga India,” in *Rebel Governance in Civil War*, ed. Arjona et al., 138-57.

22 Mampilly, *Rebel Rulers*, 63-64.

23 Till Forster, “Dialogue Direct: Rebel Governance and Civil Order in Northern Cote d'Ivoire,” in *Rebel Governance in Civil War*, ed. Arjona et al., 203-25; and Suykens, “Comparing Rebel Rule Through Revolution and Naturalization.”

24 Zachariah Mampilly, “Performing the Nation-State: Rebel Governance and Symbolic Processes,” in *Rebel Governance in Civil War*, ed. Arjona et al., 77-78.

raises two questions. First, what role did horizontal networks and vertical ties play in the development of the post-2002 insurgency? Second, how successful have the Taliban been in creating state-like structures and public services since 2002?

The Social Roots of Taliban Resurgence

At the core of the Taliban movement is a horizontal network, based on common religious schooling and shared military experience, that endows the group with a powerful, unifying ideology and worldview. The Taliban movement was founded on a network of Deobandi madrassas in Pakistan within which the group's leadership and cadre were educated. Thousands of young men were mobilized from these madrassas to fight against the Soviets in the mujahedeen war in the 1980s. Mujahedeen fighting groups organized themselves into larger networks, called "fronts," or *mahaz*, each led by a great leader who was able to disburse military supplies from foreign donors across his front to field commanders.²⁵ According to one major study on the origins of the Taliban, "In greater Kandahar, there were literally hundreds of Taliban commanders and dozens of Taliban fronts. ... The Taliban sought to distinguish themselves from other mujahedeen groups by offering a more ostentatiously religious jihad to those who fought with them."²⁶ Young Taliban fighters formed strong bonds with the movement and with each other through the rigors and hardships of the mujahedeen war.²⁷

The Soviet withdrawal from Afghanistan in 1989, and the fall of the Soviet-backed regime in Kabul three years later, removed the common cause that had held different mujahedeen parties together, and civil war promptly ensued. In southern Afghanistan, local warlords had free rein to prey on civilians, imposing arbitrary fines, stealing land, and kidnapping people for ransom and sexual abuse. In Kandahar, the Taliban returned to arms in 1994, under the leadership of Mullah Omar, to bring security and justice to the Pashtun population. Within four years, Taliban fighters had

swept across the country, defeating or buying off rivals who stood in their path. By 1998, only a few pockets of resistance remained, most notably the Tajik Northern Alliance, which was holed up in its mountain retreats in the northeast. Upon seizing control of the country, the Taliban established the Islamic Emirate of Afghanistan. Chronically underfunded (with an annual budget of around \$80 million) and untrained in public administration, the Taliban were unable to reestablish basic public services across the country. Moreover, the group imposed myriad fundamentalist strictures on the population, most notably preventing women from going to work and girls from going to school.²⁸ Accordingly, the downfall of the Taliban in late 2001 and early 2002 was welcomed by a great many Afghans.

The major challenge for the interim Afghan administration of Hamid Karzai in 2002 was asserting government rule beyond Kabul and preventing a return to civil war. Karzai did this primarily by coopting various warlords into the new Afghan government. In this way, the corrupt warlords who had been pushed out of power by the Taliban in the 1990s returned as local governors and police chiefs. Under the guise of officialdom, these reincarnated figures once again stole from and abused the population. This, in turn, provided fertile ground for the gradual return of the Taliban into southern and eastern Afghanistan beginning in 2004. As one local elder from Helmand province noted, "day by day people got fed up with this Afghan government and welcomed the Taliban back into their districts."²⁹

The United States ruled out peace talks with the Taliban in 2001 and 2002, and Karzai did not respond to a number of Taliban overtures during this period. Instead, U.S. special operations forces hunted down Taliban "terrorists," who were rendered to detention facilities in Bagram, Afghanistan, and Guantanamo Bay. Many "common people," as the Taliban call non-Taliban locals, also were caught up in the net thrown by U.S. special operations. As Mike Martin notes, the Americans "failed to understand how offering a bounty would cause people to denounce anyone they were

25 Johnson, *The Afghan Way of War*, 217-39.

26 Van Linschoten and Kuehn, *An Enemy We Created*, 45. Initially, it was believed that the Taliban originated in Kandahar in 1994 as a religious militant group that sought to bring law and order to southern Afghanistan and stop local warlords from abusing the area population. This view was most notably advanced in Rashid's *Taliban: The Story of the Afghan Warlords*. However, van Linschoten and Kuehn have subsequently proven that the Taliban predated the 1990s and indeed fought in the mujahedeen war. This is also recounted in the published memoir of a former senior Taliban. See Abdul Salam Zaeff, *My Life With the Taliban* (London: Hurst, 2010).

27 On the mujahedeen as "brothers-in-arms" communities forged in war, see David B. Edwards, *Caravan of Martyrs: Sacrifice and Suicide Bombing in Afghanistan* (Oakland: University of California Press, 2017).

28 Christina Lamb, *The Sowing Circles of Herat* (London: HarperCollins, 2004).

29 Interview with local elder no. 7, Nad-e Ali district, Helmand, March 2012.

having a feud with, or even innocent people, in order to collect the money.”³⁰ The injustice of U.S. counterterrorism operations, combined with the return of abusive warlords, drove the Taliban to remobilize. Echoing the views of several Taliban interviewees, one noted: “When Karzai became president, Taliban were not fighting, they were in their houses. ... But when the Americans and Afghan governments were disturbing and attacking on the families of all those Taliban ... this is the reason that Taliban started fighting again.”³¹ In late 2002 and 2003, groups of Taliban began to operate in the southern provinces of Uruzgan, Helmand, and Kandahar and the eastern provinces of Paktia and Khost.

Senior Taliban figures also began to remobilize in Pakistan, leading in March 2003 to the formation of a Taliban leadership council in the city of Quetta. Called the Rahbari Shura by the Taliban, it is more commonly known in the West as the Quetta Shura. In the years that followed, the Taliban effectively reestablished a government in exile. Mullah Omar remained in hiding so his deputy, Mullah Abdul Ghani Baradar, chaired the Quetta Shura. Provincial and district governors were appointed, starting in Kandahar and Helmand in 2003 and 2004 with other provinces in southern and eastern Afghanistan following in 2005. Twelve national commissions were established in Pakistan (military, politics, finance, culture, health, etc.) that effectively operated as shadow Taliban government departments.³²

From 2004 on, the Taliban returned in a more concerted way to southern Afghanistan. Taliban infiltration of rural districts followed a pattern. In most cases, it began with small groups of Taliban visiting villages to make contact with sympathizers, foment rebellion, and intimidate or kill pro-government elders and clerics. As they became more confident, these Taliban emissaries held open meetings to call on people to wage jihad on the “cruel government” and “foreign invaders.” Taliban mullahs were also dispatched to preach jihad to villages. As leading expert on the Taliban,

Antonio Giustozzi, notes, “The strategic task of these ‘vanguard’ teams was to prepare the ground for a later escalation in the insurgency.”³³ In Musa Qala district in northern Helmand in 2004, the Taliban “secretly entered the district and talked to some villages and elders ... they told the people that they were coming back to the district to fight against the government.”³⁴ In 2005, the Taliban returned in force to Musa Qala and “within two to three months they had captured all the villages,” leaving only the district center under government control.³⁵ In eastern Afghanistan, significant Taliban mobilization predated the formation of the Quetta Shura. In mid-2002, the former Taliban minister of tribal affairs, Jalaluddin Haqqani, began to remobilize his front, and later that year Haqqani fighting groups were operating in Paktia and Khost.³⁶

Indicative of a powerful horizontal network, mobilizing Taliban fronts in southern Afghanistan reunited under the Quetta Shura. Invariably, rivalries emerged between some senior Taliban figures and the fronts they led. The rivalry between Mullah Baradar and Mullah Dadullah was especially pronounced. The eastern Taliban also resented the dominance of the Kandahari clique within the movement, and in time this led to the emergence of two additional leadership shuras that rivaled the Quetta Shura. The first was Miran Shah Shura, based on the Haqqani network, which declared autonomy from the Quetta Shura in August 2007.³⁷ The second was the Peshawar Shura, which declared autonomy from the Quetta Shura in 2009.³⁸ Both shuras took direct control of the fronts and fighting groups in their networks. Yet neither openly challenged the primacy of the Quetta Shura. This was both symbolically important and consistent with Taliban ideology, which emphasizes the centrality of obedience to the emir. It also ensured that most Taliban members, regardless of what front they were in, retained and evoked a residual loyalty to Mullah Omar.³⁹

Vertical links were equally important to the establishment of the Taliban insurgency. A closed

30 Mike Martin, *An Intimate War: An Oral History of the Helmand Conflict* (London: Hurst, 2014), 125.

31 Interview with mahaz commander no. 2, Nangarhar, 2015.

32 Interview with national commission member, 2014; interview with former member of Rahbari Shura, 2014.

33 Giustozzi, *Koran, Kalashnikov and Laptop*, 101.

34 Interview with local elder no. 3, Musa Qala, Helmand, 2012.

35 Interview with local elder no. 4, Musa Qala, Helmand, 2012.

36 Interview with Taliban cadre no. 10, Peshawar, 2015. A number of Taliban fronts also reactivated in Nangarhar in 2004–05, each with many hundreds of fighters. Interview with mahaz commander no. 1, Nangarhar, 2015; interview with mahaz commander no. 2, Nangarhar, 2015.

37 Interviews with two cadre, Miran Shah Shura, 2015.

38 Interviews with four Taliban leaders, Nangarhar, 2015.

39 See, for example, Graeme Smith, “What Kandahar’s Taliban Say,” in *Decoding the New Taliban*, 191–210.

political system developed under Karzai whereby government resources flowed primarily to the familial and patronage networks of the warlords appointed to office.⁴⁰ Many disenfranchised communities ended up siding with the Taliban out of disgust at the inequitable distribution of those resources and the corruption of the new warlord-officials.⁴¹ Downtrodden communities also aligned with the Taliban to gain protection from abusive pro-government militias. In some cases, the Taliban expertly exploited local dissatisfaction by supporting local elders and mullahs who called for rebellion and silencing those who were opposed.⁴²

The Taliban also stoked popular opposition to the presence of armed foreigners. This was not difficult given the growing Afghan anger toward U.S. night raids on homes as well as civilian casualties caused by U.S. airstrikes.

Expressing a view typical of many interviewees, one local elder in Ghanzi noted that he “was happy for return of Taliban in our district because of the cruelties of the Americans.”⁴³ Clumsily executed British operations in Helmand — and the widespread perception that these were targeting the poppy crop, the main livelihood for most

locals — caused a popular revolt in the province in 2007.⁴⁴ One group of local elders later recalled, “We thought the British were trying to kill us with hunger — they destroyed our opium but didn’t give us one Afghani [the Afghan currency]. That is why people decided to join the Taliban; they needed someone to defend them.”⁴⁵ In fact, the British did provide compensation for the destruction of poppy crops, but farmers got nothing as this scheme was

administered by corrupt local officials.⁴⁶

In many places, rebellion mapped onto existing tribal rivalries. A noted example is the Ishaqzai community within Sangin district in Helmand. For generations, the Alizais and Alikozais of northern Helmand had been in competition with the Ishaqzai. Under the Taliban state, Ishaqzais held a number of key government posts in the province, including the governorship. The tables turned when Karzai appointed an Alizai warlord as provincial governor and an Alikozai warlord as head of the provincial secret police. As Martin notes, warlords in both positions “used the cover of their government positions to tax, harass and steal from the Ishaqzai.”⁴⁷ One Alikozai admitted in 2007 that “The Ishaqzai had no choice but to fight back.”⁴⁸

In many places, rebellion mapped onto existing tribal rivalries.

As they gained control of sizable portions of territory, the Taliban set about trying to reestablish an Islamic emirate in Afghanistan. To achieve this goal, Taliban provincial governors were provided with a modest budget.⁴⁹ The Taliban lacked the resources and expertise, however, to replicate the state. For many Afghan locals and Taliban commanders in Helmand, establishing a shadow government was not seen as a major

40 On closed versus open political orders, see Douglas C. North, John Joseph Wallis, and Barry R. Weingast, *Violence and Social Orders: A Conceptual Framework for Interpreting Recorded Human History* (Cambridge: Cambridge University Press, 2009).

41 Interview with local elder no. 4, Nahr-e Seraj, 2011.

42 Carter Malkasian, Jerry Meyerle, and Megan Katt, “The War in Southern Afghanistan, 2001–2008,” unclassified report (Alexandria, VA: Center for Naval Analysis, July 2009): 11, 14, <https://info.publicintelligence.net/CNA-WarSouthernAfghanistan.pdf>.

43 Interview with local elder no. 3, Qarabagh, Ghanzi, 2014.

44 Farrell, *Unwinnable*, 226–28.

45 Interview with group of local elders no. 9, Nad-e Ali district, 2012.

46 Interview with elder no. 3, Nahr-e Seraj, 2011.

47 Martin, *Brief History*, 49.

48 Cited in Tom Coghlan, “The Taliban in Helmand: An Oral History,” in *Decoding the New Taliban*, 139. The British Army provided limited and reluctant support to the Afghan government’s poppy eradication program. Britain was the lead nation for the international counter-narcotics effort in Afghanistan; however, the British Army quickly realized that it risked losing local support in Helmand if its forces were too closely associated with the destruction of the poppy crop. The British got blamed for it anyway. See Farrell, *Unwinnable*, 227–28.

49 Interview with Taliban leader no. 14, Quetta, 2015.

part of the Taliban war effort.⁵⁰ The only area in which the Taliban were able to provide alternative government services was in the administration of justice. There was high demand for Taliban services given the frequency of rural disputes over land, trade, and family matters. Initially, the Quetta Shura sought to replicate the court system of the Islamic emirate of the 1990s, with standing lower and higher courts. In Helmand, the Taliban were able to reestablish the emirate court system for a time. But in most places, justice was administered by shadow governors, Taliban mullahs, and military commanders. According to Thomas Johnson and Matthew DuPee, “The Taliban shadow justice system is easily one of the most popular and respected elements of the Taliban insurgency by local communities, especially in southern Afghanistan.”⁵¹ Under growing pressure from operations of the International Security Assistance Force (ISAF), the Taliban switched in 2009 from standing to mobile courts in Helmand. As one elder noted, “Judges are hiding; sometimes they meet in people’s houses, sometimes in the mountains, sometimes in the mosques.”⁵² Nonetheless, Taliban courts remained widely used because, compared with the official Afghan courts, they offered accessible, quick, and corruption-free justice. As one elder observed, “In two or three hours, [the Taliban] could solve disputes with someone over one jerib of land. Now in Lashkar Gah, if you have a dispute with someone over one jerib of land, you have to sell twenty jeribs to pay the courts.”⁵³

In the end, the Taliban never fully invested in reconstituting their Islamic Emirate of Afghanistan. Instead, the military campaign took precedence. The 2010 edition of the Taliban rulebook (the *layeha*) specifies the structure of the Taliban shadow government at provincial and district levels and even provides for the appointment of suitably skilled non-Taliban officials. In reality, in many cases the local Taliban commander *de facto*

acted as the shadow governor.⁵⁴ As one local elder from Musa Qala noted, “There was a [Taliban] district chief, but he didn’t have much influence. Most of the power was with commanders who had lots of fighters in the district.”⁵⁵ U.S. and international forces intensified their campaign targeting Taliban leadership, which led many shadow governors to flee to Pakistan, where they would issue instructions by mobile phone.⁵⁶ This gave local commanders even more authority in matters of governance. A local elder from central Helmand described the status quo this way in 2011: “When people have an issue, they will approach the local [Taliban] commander. They don’t know who the district chief is.”⁵⁷

The Taliban focus on the military campaign meant that, with the exception of administering justice, the Taliban were not able to provide public services to people in areas under their control. This, combined with the conflict’s growing intensity, led support for the Taliban to decline over time in many parts of Afghanistan. Aside from those villages and sub-tribal groups that had allied with the Taliban, many farmers just wanted to get on with their lives in peace. In eastern Afghanistan, Taliban restrictions on the movement of civilians, and interrogation of locals suspected of spying, became further sources of friction.⁵⁸ The Quetta Shura did regulate the shadow governors to ensure that they took measures to win over communities, such as banning arbitrary executions and limiting attacks on teachers and health officials. The 2007 and 2010 editions of the *layeha* outlined processes for communities to complain to the Quetta Shura if a provincial or district governor was too repressive or corrupt. Two district governors were replaced in Sangin in 2009, one for allowing Taliban fighters to attack local farmers who had received government agricultural aid and the other for his overly draconian administration of justice.⁵⁹ The Taliban also took measures to strengthen the

50 Interview with local elder no. 3, Nahr-e Seraj, 2011; Taliban commander no. 2, Nad-e Ali, 2012; and Taliban commander no. 1, Marjah, 2011.

51 Thomas H. Johnson and Matthew C. DuPee, “Analysing the New Taliban Code of Conduct (Layeha): An Assessment of Changing Perspectives and Strategies of the Afghan Taliban,” *Central Asian Survey* 31 (2002): 84, <https://doi.org/10.1080/02634937.2012.647844>; see also Coghlan, “The Taliban in Helmand,” 148–49.

52 Interview with local elder no. 5, Nahr-e Seraj, 2011. Also confirmed by interviews with elder no. 1, Now Zad, 2011; elder no. 6, Nad-e Ali, 2011; and elder no. 2, Garmsir, 2011.

53 Interview with local elder no. 7, Nahr-e Seraj, 2011; similar view was offered in interview with elder no. 5, Nahr-e Seraj, 2011.

54 Johnson and DuPee, “Analysing the New Taliban Code,” 85–86.

55 Interview with elder no. 3, Musa Qala, 2011.

56 Interviews with elder no. 4, Nahr-e Seraj, 2011; and elder no. 3, Musa Qala, 2011.

57 Interview with elder no. 4, Nahr-e Seraj, 2011.

58 Interview with local elder no. 1, Logar, February 2015; interview with local elder no. 2, Logar, February 2015; interview with local elder no. 10, Nangarhar, March 2015.

59 Phil Weatherill, “Targeting the Centre of Gravity: Adapting Stabilisation in Sangin,” *RUSI Journal* 156 (2011): 98, 22n, <https://doi.org/10.1080/03071847.2011.606655>.

military chain of command to improve adherence by field commanders to directives from Quetta (This is discussed further in the next section). While attacks on schools and extrajudicial killings declined in 2010 and 2011, they did not disappear altogether.⁶⁰

The Taliban benefited from extensive social resources in establishing the post-2002 insurgency. Shared education, ideology, and military experience all endowed a powerful horizontal network that helped the Taliban mobilize its fighting groups and maintain the coherence of a movement that contained many rival fronts and shuras. The Taliban were also able to develop and exploit vertical links with disgruntled villages and disenfranchised sub-tribal communities, which helped the group to seize control of rural areas from pro-government warlords. The situation is more mixed with regard to the Taliban's success in developing legitimacy by establishing state-like structures and services. The Taliban sought to reestablish the Islamic emirate in the areas they controlled and took care to listen to the concerns of locals. But the group's ability to

govern was severely hampered by the conflict. Only in the administration of justice were the Taliban able to provide a public service that was valued by local Afghans. Shoring up insurgent morale and public support was an extensive Taliban propaganda campaign that utilized many forms of media — including jihadi magazines, radio, night letters, and sophisticated uses of social media — and contained narratives tailored for local Afghans and Pakistanis as well as global audiences.⁶¹

Military Adaptation in War

War involves a dynamic struggle between two or more armed parties, each trying to outwit and outfight the other.⁶² By its nature, war demands that those engaged in this bloody struggle be prepared to adapt both to their environment and to the other side's strategy and tactics. Military history is replete with examples of how fighting forces have adapted under battlefield pressure,⁶³ as well as how they have taken advantage of newly

60 Antonio Guistozzi and Claudio Franco, *The Battle for the Schools: The Taliban and State Education* (Berlin: Afghan Analysts Network, 2011), <http://www.afghanistan-analysts.org/wp-content/uploads/downloads/2012/10/2011TalibanEducation.pdf>.

61 Thomas H. Johnson, *Taliban Narratives: The Use and Power of Stories in the Afghanistan Conflict* (London: Hurst, 2017).

62 The dynamic competition at the heart of war is captured by Carl von Clausewitz's description of it as "a duel on an extensive scale." Carl von Clausewitz, *On War* (Middlesex: Penguin, 1987), 101.

63 Williamson Murray, *Military Adaptation in War* (Cambridge: Cambridge University Press, 2011).

available technologies.⁶⁴ Those militaries that fail to adapt quickly or extensively enough are at greater risk of defeat and find that, even if they do end up winning the war, the price of victory was higher than necessary.⁶⁵

Notwithstanding these realities about adaptation, military organizations can nevertheless be slow to

In the end, the Taliban never fully invested in reconstituting their Islamic Emirate of Afghanistan. Instead, the military campaign took precedence.

change. That is in part because, through training, planning, and equipment, militaries invest heavily in excelling at particular methods of waging war. This, in turn, creates a “competency trap,” whereby it becomes difficult to abandon existing ways of doing things.⁶⁶ So, how and when do militaries adapt? The literature on military change identifies the shock of defeat as a key driver.⁶⁷ Although militaries have powerful incentives to adapt based on their battlefield setbacks, higher-ups sometimes fail to appreciate and act upon lessons learned on the ground. This points to another key factor in military adaptation identified in the literature: namely, effective organizational leadership. When the innovations originate from below, i.e., on the battlefield, all that is required are senior leaders who are prepared to support the

necessary changes throughout the organization.⁶⁸ In some cases, innovations will flow from the top, for example, when senior leaders champion organizational change in order to harness new technology, incorporate foreign military lessons, or respond to new political direction.⁶⁹

In a study published in 2010 on British military operations in Afghanistan, I identified two key enablers of military adaptation. One is the degree of centralization within an organization. Here it is about getting the balance right. Military adaptation requires sufficient delegation of authority so that battlefield commanders have the latitude to try out new tactics when the old ones prove ineffective.⁷⁰ It also requires sufficient centralized direction to ensure that organization resources are committed to developing and rolling out new tactics and to acquiring the equipment necessary to operate in new ways. A second key enabler is personnel turnover: Fresh ideas can travel into organizations with people. This is well understood in business, in what has become, in many sectors, a global hunt for talent. It applies in the military context with changes of command and the rotation of units into and out of theaters of operation.⁷¹

In an important correction to my model, Kristen Harkness and Michael Hunzeker identified political considerations as a further factor critical in enabling military adaptation. In a study of the failure to adapt in the British counterinsurgency campaign in Southern Cameroons in 1960–61, they found that “British politicians chose to sacrifice military effectiveness for broader strategic and political interests, thus subverting bottom-up adaptation.” Their research highlights the importance of political leadership in setting overarching objectives for military campaigns, putting in place any high-level operational constraints, and allocating the

64 Theo Farrell, “Introduction: Military Adaptation in War,” in *Military Adaptation in Afghanistan*, ed. Theo Farrell, Frans Osinga, and James A. Russell (Stanford: Stanford University Press, 2013), 9–10.

65 The classic study is by Eliot A. Cohen and John Gooch, *Military Misfortunes: The Anatomy of Failure in War* (New York: Free Press, 1990).

66 James G. March and Barbara Levitt, “Organizational Learning,” in *The Pursuit of Organizational Intelligence*, ed. J.G. March (Oxford: Blackwell, 1999), 78–79.

67 Barry R. Posen, *The Sources of Military Doctrine: France, Britain, and Germany Between the World Wars* (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1984); Stephen P. Rosen, *Winning the Next War: Innovation and the Modern Military* (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1991).

68 Philipp Rotmann, David Tohn, and Jaron Wharton, “Learning Under Fire: Progress and Dissent in the US Military,” *Survival* 51, no. 4 (August 2009): 31–48, <https://doi.org/10.1080/00396330903168824>. Thus, nonresponsive senior leaders within the military or the government can block necessary military adaptation. See Adam M. Jungdahl and Julia M. Macdonald, “Innovation Inhibitors in War: Overcoming Obstacles in the Pursuit of Military Effectiveness,” *Journal of Strategic Studies* 38 (2015): 467–99, <https://doi.org/10.1080/01402390.2014.917628>.

69 The importance of senior leaders with the vision and organizational standing to lead military innovation is explored in Rosen’s *Winning the Next War*. See also Theo Farrell, Sten Rynning, and Terry Terriff, *Transforming Military Power Since the End of the Cold War: Britain, France and the United States, 1991–2012* (Cambridge: Cambridge University Press, 2013).

70 The importance of sufficient “force autonomy” to enable military adaptation is also identified in Torunn Laugen Haaland, “The Limits to Learning in Military Operations: Bottom-Up Adaptation in the Norwegian Army in Northern Afghanistan, 2007–2012,” *Journal of Strategic Studies* 39, no. 7 (2016): 999–1022, <https://doi.org/10.1080/01402390.2016.1202823>.

71 I also identified a third enabling factor, poor organizational memory, that is not relevant for the Taliban case. Theo Farrell, “Improving in War: Military Adaptation and the British in Helmand Province, Afghanistan, 2006–2009,” *Journal of Strategic Studies* 33, no. 4 (2010): 567–94, <https://doi.org/10.1080/01402390.2010.489712>.

resources necessary for adaptation.⁷²

Until now, scholarship on military adaptation has focused on the armed forces of states — that is, organizations with centralized authority exercised through a formal hierarchy and structured into functionally based subunits.⁷³ Indeed, through a process of transnational emulation of professional norms and practices, state-based militaries around the world have come to adopt remarkably similar organizational structures since the 19th century.⁷⁴ However, non-state military actors are more heterogeneous. Some emulate the hierarchies, units, and uniforms of state-based militaries, to varying degrees of fidelity. Others have a hybrid structure, with subunit formation reflecting local circumstances, and a less centralized and more informal hierarchy in which authority is often exercised through patronage networks. This variation can be seen in the military forces of Afghanistan's foremost warlords during the late 1990s, specifically the more hierarchical and formally structured army of Ismail Khan and the patrimonial and semi-regular forces of Gen. Abdul Rashid Dostrum.⁷⁵

In the wars in Iraq and Afghanistan, U.S. military commanders perceived themselves to be at a disadvantage when it came to military adaptation, believing that, with their flatter hierarchies and networked structures, insurgent groups found it easier to adapt.⁷⁶ Certainly, the less regimented culture and informal hierarchies of insurgent groups reduce the social and organizational barriers to experimentation. At the same time, as noted above, military adaptation requires sufficient organizational capacity to identify operational problems and develop tactical and technological solutions.⁷⁷ Modern militaries devote considerable resources to developing such capacities whereas insurgencies are less able to do so, suggesting that insurgencies may find it more difficult to ensure wider adoption of new tactics and integration of new technologies.

The literature on military adaptation thus leads to the following questions when considering the Taliban. First, how did the Taliban adapt to battlefield setbacks? Second, what role did Taliban leadership — military *and* political — play in enabling that adaptation? Third, how centralized is the Taliban, and how has the group's organizational structure affected military adaptation? And, finally, as the insurgency grew, is there evidence that new ideas about military matters had a significant impact on the Taliban?

Military Adaptation and Taliban Resilience

The Taliban have proven to be highly adaptive adversaries. During the war with the Soviets, the Afghan mujahedeen developed a pretty standard repertoire of guerrilla tactics. In particular, these involved planting mines in roads, ambushing convoys, and conducting raids against military bases.⁷⁸ Experience gained in this conflict shaped Taliban thinking about how they should fight. However, this did not stop the Taliban from adapting after the fall of the Islamic emirate. As noted above, the deployment of Western combat forces into southern and eastern Afghanistan in 2006 and 2007 increased pressure on the Taliban insurgency. The group responded with a number of adaptations to improve its ability to mass and control its forces in the field. The Taliban also adapted tactics to take advantage of bomb technology and to reduce exposure to Western firepower.

The Taliban's loose organizational structure, based primarily on a large number of semi-autonomous fronts linked to various shuras, presented a fundamental problem for the Quetta Shura in terms of managing the war effort. Initially, the Quetta Shura tried to get fronts to cooperate by offering financial incentives. The Taliban also tried to mass forces by moving experienced fighting

72 Kristen A. Harkness and Michael Hunzeker, "Military Maladaptation: Counterinsurgency and the Politics of Failure," *Journal of Strategic Studies* 38, no. 6 (2015): 777-800, <https://doi.org/10.1080/01402390.2014.960078>. (Quote is from p. 778-79.)

73 James A. Russell, *Innovation, Transformation, and War: Counterinsurgency Operations in Anbar and Ninewa Provinces, Iraq, 2005–2007* (Stanford: Stanford University Press, 2011); Chad C. Serena, *A Revolution in Military Adaptation: The US Army in the Iraq War* (Washington, DC: Georgetown University Press, 2011); Farrell et al., ed., *Military Adaptation in Afghanistan*; Stephen M. Saideman, *Adapting in the Dust: Lessons Learned from Canada's War in Afghanistan* (Toronto: University of Toronto Press, 2016).

74 Theo Farrell, "Transnational Norms and Military Development: Constructing Ireland's Professional Army," *European Journal of International Relations* 7 (2001): 309-26.

75 Antonio Giustozzi, *Empires of Mud: War and Warlords in Afghanistan* (London: Hurst, 2009).

76 Stanley McChrystal, *My Share of the Task: A Memoir* (London: Portfolio/Penguin, 2013), chap. 7–10. For a stinging critique of the U.S. military's failure to adapt in Iraq, see Thomas E. Ricks, *Fiasco: The American Military Adventure in Iraq* (London: Allen Lane, 2006).

77 Francis G. Hoffman, "Learning Under Fire: Military Change in Wartime," PhD thesis, King's College London, 2015.

78 Ali Ahmad Jalali and Lester W. Grau, *Afghan Guerrilla Warfare: In the Words of the Mujahideen Fighters* (Minneapolis: Zenith Press, 2001); Russian General Staff, *The Soviet-Afghan War: How a Superpower Fought and Lost*, trans. and ed. Lester W. Grau and Michael A. Gress (University of Kansas Press, 2002), 62-72.

groups across provinces, usually within the same *mahaz* network. By 2008, the Taliban leadership realized that this attempt to reform the mahaz system was not working. Anecdotal evidence from Helmand province illustrates the problem. In Kajaki, an Afghan interpreter hired by the British to listen to Taliban communications “described almost comical attempts by different commanders to shirk combat and foist the responsibility on other commanders.”⁷⁹

Around this time the Peshawar Shura began to develop a more centralized command system for Taliban fighters in the east and northeast. This new system involved the creation of provincial military commissions to plan large-scale operations, manage logistics, and deal with disputes between front commanders, as well as the appointment of district military commissioners (*Nizami Massuleen*) to ensure that field commanders complied with direction from the Peshawar Shura. This type of centralized system was alien to Taliban culture. So where did it come from? The Pakistani military’s extensive support for the Taliban, including providing military advisers, no doubt contributed to the creation and functioning of this more centralized system. But recent work by Claudio Franco and Antonio Giustozzi suggests that the Taliban’s organizational innovations originated in the more regimented structure of Hezb-i Islami, a rival mujahedeen party during the Soviet war. The Peshawar Shura was formed partly out of a breakaway faction from Hezb-i Islami in 2006. In this way, Hezb-i Islami’s ideas about how to organize the insurgency came into the Taliban. This more centralized system was subsequently adopted, with some reluctance, by the southern Taliban when Mullah Abdul Qayyum Zakir was appointed to head the Quetta Military Commission in 2009. There is a complicated but important backstory here: Zakir, a prominent Taliban commander from northern Helmand, had fallen out with his erstwhile patron, Mullah Baradar, and so he aligned instead with the Peshawar Shura.

It was only under pressure from Peshawar that Baradar appointed Zakir to oversee the Quetta Military Commission. From this position, which he occupied until 2014, Zakir was able to ensure that the new centralized system rolled out across the south.⁸⁰ In addition, from 2008 on, foreign aid flowing through Pakistan was increasingly directed toward the Peshawar Shura, which allowed them to progressively outspend the Quetta Shura in funding the war.⁸¹ This, in turn, enabled Peshawar to push its professionalization effort on Taliban fronts in the south as well as the east.⁸²

The result was a somewhat cumbersome double chain of command, in which Taliban units belonging to a particular front would respond to both their parent networks and the Peshawar or Quetta military commissions (whichever had given direction).⁸³ As one field commander noted in 2011, “If we see an ISAF convoy or police or army, we have orders to attack them. But if we make a plan to attack someplace, I ask Haji Mullah [his *mahaz* chief]. Sometimes we get orders from the *nizami* commission as well.”⁸⁴ Taliban interviewees also confirmed that the military commissions took over the task of resolving problems among commanders: “When some small problems come between to Taliban commanders, they are solved by the *nizami* commission in a very short time.”⁸⁵ Where necessary, a mediator figure — “a Pakistani mullah,” sent from Quetta — would be dispatched to sort out conflict between commanders when the district military commissioners were unable to cope on their own.⁸⁶ Thus, while it enabled more coordination between fronts and fighting groups, the Taliban’s new centralized system did not foster state-like command and control.

The Taliban also adapted tactics in response to battlefield pressures. In Helmand, for instance, the group made wide use of fairly conventional infantry assaults in 2006 and 2007 in an attempt to overrun British outposts. The exact number of Taliban fighters killed in action over this period is unknown, but British defense intelligence

79 Coghlan, “The Taliban in Helmand,” 145.

80 Claudio Franco and Antonio Giustozzi, “Revolution in the Counter-Revolution: Efforts to Centralize the Taliban’s Military Leadership,” *Central Asian Affairs* 3, no. 3 (2016): 272-75, <https://doi.org/10.1163/22142290-00303003>.

81 On the rise of the Peshawar Shura, see Franco and Giustozzi, “Revolution in the Counter-Revolution,” 249-86.

82 On the importance of “resource control” to the leadership of insurgent groups, see Alec Worsnop, “Who Can Keep the Peace? Insurgent Organizational Control of Collective Violence,” *Security Studies* 26, no. 3 (2017): 482-516, <https://doi.org/10.1080/09636412.2017.1306397>.

83 Interview with Taliban commander no. 2, Nad-e Ali, 2012. This procedure is confirmed in interviews with Taliban commanders from other provinces (Baghlan, Kunduz, Wardak) conducted in 2011–12 as part of a project run by one of the authors.

84 Interview with Taliban commander no. 1, Marjah, 2011.

85 Interview with Taliban commander no. 1, Now Zad, 2011; also confirmed by interviews with Taliban commander no. 4, Garmsir, 2011; Taliban commander no. 4, Marjah, 2011; Taliban commander no. 2, Now Zad, 2011, Now Zad; and Taliban commander no. 4, Kajaki, 2011.

86 Interview with Taliban commander no. 5, Sangin, 2011. See also Antonio Giustozzi and Adam Baczkowski, “The Politics of the Taliban’s Shadow Judiciary, 2003–2013,” *Central Asian Affairs* 1 (2014): 199-224, <https://doi.org/10.1163/22142290-00102003>.

estimated it to be in the thousands.⁸⁷ In response to these growing losses, Taliban field units adapted by moving toward greater use of asymmetric tactics. Taliban commanders interviewed across nine districts in Helmand reported this change. Three of these interviewees confirmed that the imperative to reduce Taliban battlefield casualties drove the shift in tactics.⁸⁸ Nevertheless, the Taliban still engaged in occasional large-scale attacks and paid a heavy price when they did so. This included, most spectacularly, an assault on Lashkar Gah in October 2008 by a 300-strong force, with the objective of decapitating the provincial government and discrediting the British mission. This attack was repulsed by airpower, leaving around 150 Taliban dead.⁸⁹ Perhaps having learned from such setbacks, in 2010 the Quetta Military Commission issued a general order instructing field units to avoid direct combat and to make greater use of guerrilla tactics.⁹⁰

Based on extensive interviews with Taliban commanders and officials, Giustozzi shows how alongside the new tactics came a number of “technological innovations,” including the introduction of anti-aircraft heavy machine guns, heavy mortars, advanced anti-armor weapons, and large-scale use of sniper rifles and improvised explosive devices (IEDs).⁹¹ Taliban interviewees admit to having received military equipment from Iran, and some said they had received military supplies from Russia.⁹² Interviewees are far more careful in discussing support the Taliban received from the Pakistani Army. It is very likely, however, that these Taliban technological innovations were facilitated by equipment and training provided by Pakistan.

The Taliban’s most significant technology-enabled

military adaptation was the move to industrial-scale use of IEDs. In Quetta and Peshawar, the Taliban established Mine Commissions to lead this effort. In 2006, around 30 percent of all coalition fatalities were caused by IEDs. The next year, the share rose to almost 40 percent. From 2008 to 2010, IEDs were responsible for more than half of all coalition troop deaths.⁹³ By late 2008, use of IEDs had quadrupled in Helmand from the previous year. The number of such devices detected in Helmand jumped from around 100 per month in late 2008 to more than 450 per month in the summer of 2009 (they caused 80 percent of British fatalities that summer). This number continued to rise in 2010, to more than 600 in February and 700 in March.⁹⁴

Initially, most improvised explosive devices were made using recycled Soviet mines and unexploded ISAF ordnance. To meet demand, however, the Taliban had to switch to large-scale production of explosives using fertilizers from Pakistan.⁹⁵ By 2009, 80 percent of IEDs used these types of homemade explosives.⁹⁶ Western forces responded to the threat by deploying far more capable armored vehicles. The Taliban’s homemade explosives were about twenty times less powerful than military explosives, so it was difficult for the group to produce IEDs large enough to destroy such vehicles. U.S. and British forces also invested more heavily in IED detection capabilities. The Taliban responded by reducing the metal content in the devices to make them harder to detect. By 2011, the Taliban were producing IEDs on an industrial scale in Helmand, Kandahar, and Khost.⁹⁷ Hunting down IED makers became a priority for U.S. and coalition intelligence and special operations forces. One Taliban source gives insight into the impact of this counter-IED campaign on the Haqqani network: It

87 Interview with staff officer, Defense Intelligence, Ministry of Defense, London, November 2008. Tom Coghlan reports that “British commanders estimated that approximately 1,000 Taliban died during 2006.” He places less credence in newspaper reports of many thousands of Taliban dead. Coghlan, “The Taliban in Helmand,” 130.

88 Interviews with Taliban commander no. 8, Garsmir, 2011; Taliban commander no. 3, Kajaki, 2011; and Taliban commander no. 3, Marjah, 2011.

89 Interview with senior staff officer, 3 Commando Brigade, Ministry of Defense, London, July 1, 2010. For a dramatic account of the Taliban attack, see Ewen Southby-Tailyour, *3 Commando Brigade: Helmand Assault* (London: Ebury Press, 2010), 55–66.

90 Interview with Taliban commander no. 3, Sangin. This is confirmed by 12 interviewees, with a number referring specifically to a “general order” from the Quetta Shura.

91 Antonio Giustozzi, *The Taliban at War* (London: Hurst, forthcoming), chap. 4.

92 Interview with former Taliban front commander, November 2016; interview with former Taliban provincial governor, November 2016.

93 Ian S. Livingston and Michael E. O’Hanlon, *Afghanistan Index: Tracking Variables of Reconstruction and Security in Post-9/11 Afghanistan* (Washington: Brookings Institution, May 2014), 11, figure 1.17, <https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/07/index20140514.pdf>.

94 Directorate Land Warfare, Lessons Exploitation Centre, Operation Herrick Campaign Study, March 2015 [redacted and publicly released version], Annex A to Annex E, chap. 3–6, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/492757/20160107115638.pdf; also Olivier Grouville, “Bird and Fairweather in Context: Assessing the IED Threat,” *RUSI Journal* 154 (2009): 40, <https://doi.org/10.1080/03071840903255252>.

95 Fertilizers containing ammonium nitrate are banned in Afghanistan.

96 Antonio Giustozzi, “Military Adaptation by the Taliban, 2002–11,” in *Military Adaptation in Afghanistan*, ed. Theo Farrell et al. (Stanford: Stanford University Press, 2013), 251.

97 Giustozzi, *The Taliban at War*, chap. 6.

lost almost 100 IED makers in 2013 and around 75 in 2014.⁹⁸ According to Taliban sources, the Iranians began to provide remotely triggered mines capable of penetrating Western armored vehicles in 2010 and increased the supply in 2011 and 2012.⁹⁹

Such extensive use of IEDs made it increasingly difficult for U.S. and coalition forces to move around. In 2006–07, the British had only two IED disposal teams for the whole of Helmand. There were six teams by late 2008 and 14 by late 2009, but this was still not nearly enough. A British military review of the IED threat concluded that it had created “a defensive mindset” in British forces, who were increasingly focused on simply not getting blown up. The situation gradually improved for U.S. and international forces with the deployment of new armored vehicles, better training and equipment for detecting IEDs, and the targeting of IED production. By 2011, the proportion of coalition troops killed by IEDs fell below 50 percent. It dropped further, to around 30 percent, in 2012.¹⁰⁰ Since the coalition mission ended in December 2014, bringing with it the withdrawal of Western combat forces, the burden of fighting the Taliban has fallen on the Afghan National Security Forces, whose unarmored trucks and lack of counter-IED capabilities leave them highly vulnerable to such devices.

Professionalization of the war effort by the Peshawar Shura, including adoption of military commissions by the Quetta Shura, was critical to the Taliban’s ability to adapt militarily. With a shift in tactics came a new military training regime, reinforced by directives from Quetta and Peshawar compelling the tactical commanders to undergo training and receive regular advice on guerrilla tactics. One Taliban commander in Helmand noted in early 2012 that “now we are all focused a lot on getting training of IEDs, making of Fedayeen vests, getting ready of Fedayeen bombers and guerrilla fighting.”¹⁰¹ According to another commander, Taliban units undergo “15 or 20” days of training every four months.¹⁰² One interviewee from Sangin

said that the Taliban “decided to open new training centers for mujahedeen.”¹⁰³ Yet another offered a contradictory and altogether more convincing view, given U.S. and British military operations: “We don’t have a secure place for our training. One day we get training in one area and the other day we get training in another area.”¹⁰⁴ Many Taliban interviewees from Helmand reported “foreign Taliban” (in this case meaning fighters from Pakistan) entering their districts for a week or two to provide military training. These men are most likely members of mobile training teams dispatched from Quetta or Peshawar that move from village to village.¹⁰⁵ Pakistani and Iranian military advisers appear to have provided significant support to the Taliban training effort.¹⁰⁶ This centrally directed and resourced training regime greatly increased the Taliban’s capacity to absorb new weapons and bomb-making technology into general use by field forces.¹⁰⁷

The ability to adapt has been key to the success of the Taliban insurgency. Early tactics learned during the Soviet war — ambushing military convoys and raiding enemy bases — proved suicidal in the face of Western artillery and airpower. The loose structure of the Taliban, based on the *mahaz* system, also greatly limited the group’s ability to mass force and achieve decisive outcomes on the battlefield. The Taliban adapted in two major ways: first, by introducing some degree of centralized command of fighting groups through a system of provincial military commissions and district military commissioners; and, second, by shifting to guerrilla warfare tactics and avoiding direct engagement with enemy forces. The latter adaptation involved a massive increase in the use and sophistication of IEDs, significantly hindering freedom of movement by international and Afghan security forces.

The typical drivers of military adaptation are present in the case of the Taliban. Growing battlefield losses drove the Taliban to find new ways to fight and organize. This effort accelerated

98 Interview with Taliban leader, Miran Shah Shura, 2015.

99 Interview with several Taliban commanders, Faryab, 2014; interview with Taliban commander, Kandahar, 2014; interview with Taliban leader, Miran Shah Shura, 2015.

100 Farrell, *Unwinnable*, 242–44.

101 Interview with Taliban commander no. 3, Marjah, 2011.

102 Interview with Taliban commander no. 4, Garmsir, 2011.

103 Interview with Taliban commander no. 6, Sangin, 2011.

104 Interview with Taliban commander no. 5, Marjah, 2011.

105 Interview with Taliban commander no. 3, Sangin, 2011.

106 Interviews with Taliban commander, Kandahar, 2014; and with Taliban cadre, Nangarhar, 2015.

107 On the importance of organizational capacity to “absorb” new military technologies, see Michael C. Horowitz, *The Diffusion of Military Power: Causes and Consequences for International Politics* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2010).

when Mullah Zakir assumed leadership of the Quetta Military Commission in 2009. The Taliban's political leadership, in the form of the Quetta Shura old guard, was not keen on Zakir and his organizational reforms, but pressure from the Peshawar Shura backed by Pakistani funds swept aside these concerns. The decentralized structure of the Taliban had given local commanders too much latitude to fight when and how they liked. Under Zakir, some semblance of centralized command was superimposed on the *mahaz* system. This, over time, enabled the rolling out of new tactics, training, and bomb technologies. Finally, new ideas travelled with people into the Taliban: Organizational and tactical innovations came not only from the Pakistani ISI (as previously believed) but were also adopted when a breakaway faction of Hezb-i Islami was absorbed into the Taliban movement, forming the Peshawar Shura.

Conclusion: The Problem with U.S. Strategy

The resilience of an insurgency is substantially shaped by its social resources and its ability to adapt. The importance of these factors is identified in the relevant theoretical literature and is furthermore evident in the case of the Afghan Taliban. The group was founded on a powerful horizontal network. In establishing a post-2002 insurgency, however, the Taliban were able to exploit vertical links into host communities as well. The group was less successful in its efforts to rebuild the Islamic Emirate of Afghanistan but garnered some legitimacy from the efficiency of Taliban courts. The Taliban also adapted militarily, in terms of tactics and supporting technologies, as well as in the command of insurgent fighting groups. The latter improvements to the Taliban's chain of command, and the overall professionalization of the insurgent war effort led by the eastern Taliban, also increased the group's capacity to adapt tactically. Previous studies have further highlighted the importance of foreign support for the Taliban and of their ability to operate from sanctuaries in Pakistan.

The combination of the group's social resources, ability to adapt, and trans-border support make the Taliban's resurgence from what had looked like utter defeat not all that surprising.

Ultimately, insurgencies win by not losing, especially when facing off against a foreign great power. Essentially, the insurgents need only outwait the foreign interloper. This has been the Taliban's basic strategy. Under President Donald Trump, the United States has decided to double down in Afghanistan. One element of the "new" Trump strategy involves getting tough with Pakistan for failing to crack down on the Taliban. On Jan. 1, 2018, the president tweeted that Pakistan was playing the United States for "fools" by giving "safe haven to the terrorists we hunt in Afghanistan."¹⁰⁸ His comments triggered an immediate suspension of U.S. military assistance to Pakistan.¹⁰⁹ The Trump administration is gambling hugely by cracking down on Pakistan given Islamabad's capacity to make things far worse both by interfering with the U.S. logistical routes through Pakistan, and by increasing support to the Taliban.¹¹⁰ Even in the unlikely event that the Pakistan Army withdraws its support for the Afghan Taliban, the United States would still have to contend with an adaptive insurgency that has strong social roots.

This is where the other element of the Trump strategy to intensify the relatively modest U.S. military effort in Afghanistan becomes problematic. Around 11,000 U.S. troops are stationed in Afghanistan, 8,400 of whom are committed to supporting NATO's Resolute Support mission to "train, advise, and assist" the Afghan security forces. In August 2017, Trump approved the deployment of an additional 3,900 troops to Afghanistan. Gen. Joseph Vogel, head of U.S. Central Command, declared that in 2018 U.S. forces would "focus on offensive operations and ... look for a major effort to gain the initiative very quickly as we enter into the fighting season."¹¹¹ It is hard to see how such a modest increase in U.S. ground forces could have a decisive effect. The U.S. military's last attempt to turn the tables on the Taliban came in late 2009 and early 2010, when there were around 100,000 U.S. troops in Afghanistan and about 40,000 troops from coalition partners.¹¹² Afghan capabilities, insofar as

108 Donald J. Trump (@realDonaldTrump), Twitter post, Jan. 1, 2018, 4:12 a.m., <https://twitter.com/realDonaldTrump/status/947802588174577664>.

109 Haroon Janjua, "Nothing but Lies and Deceit: Trump Launches Twitter Attack on Pakistan," *Guardian*, Jan. 2, 2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/jan/01/lies-and-deceit-trump-launches-attack-on-pakistan-tweet>.

110 Mujib Mashal and Salman Masood, "Cutting Off Pakistan, U.S. Takes Gamble in Complex War," *New York Times*, Jan. 5, 2018, <https://www.nytimes.com/2018/01/05/world/asia/pakistan-aid-afghan-war.html>.

111 Carlo Muñoz, "U.S. Forces to Go on the Offensive in Afghanistan, Says Top Commander," *Washington Times*, Jan. 2, 2018, <https://www.washingtontimes.com/news/2018/jan/2/top-commander-us-forces-go-offensive-afghanistan/>.

112 Farrell, *Unwinnable*, 292-324.

they have grown since 2010, can hardly make up for the withdrawal of Western combat forces.¹¹³ Indeed, the Afghan security forces have steadily lost ground across the country since 2014, with major Taliban gains that year in the south (Helmand and Uruzgan provinces), east (Ghanzi, Wardak, Kapisa, and Logar provinces), and north (Kunduz province).¹¹⁴ According to the U.S. special inspector general for Afghanistan reconstruction, only around 70 percent of Afghanistan's 407 districts were under government control in late 2015. Two years later, that share was down to just over half of the districts.¹¹⁵

History is instructive here: When the United States got bogged down in drawn-out wars against peasant armies in Korea and Vietnam, it resorted to major bombing campaigns to break the stalemate. This failed to work in both of those wars.¹¹⁶ In Afghanistan, history is repeating itself. In December 2017, the U.S. commander in Afghanistan, Gen. John Nicholson, revealed that a major campaign by U.S. air forces was targeting some 500 Taliban drug laboratories in southern areas, bringing the number of airstrikes in 2017 to three times more than had occurred in 2016.¹¹⁷ Afghan civilians have borne the brunt of this bombing campaign: The United Nations reported a 52 percent increase in civilian deaths caused by airstrikes in 2017 in comparison to the year before.¹¹⁸

Civilian casualties notwithstanding, the United States is pursuing a targeted bombing campaign. Noting that the Taliban earn around \$200 million a year through its taxation of the opium trade, Nicholson declared, "We're hitting the Taliban

where it hurts, which is their finances." He added: "The Taliban have three choices: reconcile, face irrelevance or die."¹¹⁹ According to the leading analyst on the Afghan opium trade, David Mansfeld, the U.S. military is grossly overestimating both the Taliban's ability to collect taxes and the amount of poppy being destroyed in the bombings. Mansfeld finds accordingly that the bombing campaign is having far less impact on Taliban revenue than is claimed by U.S. military commanders.¹²⁰

In a January 2018 *Foreign Affairs* article titled "Why the Taliban Isn't Winning in Afghanistan," Seth G. Jones argues that "Although the Taliban has demonstrated a surprising ability to survive and conduct high-profile attacks in cities like Kabul, it is weaker today than most recognize."¹²¹ Jones is only partly right. Citing various Afghan opinion polls, Jones argues that public support for the Taliban has plummeted thanks to its extremist ideology, brutal tactics, and reliance on both the drug trade and support from Pakistan. He fails to note, however, that polling in Afghanistan is famously unreliable and that public views of the Taliban are especially difficult to gauge in areas under Taliban control. He is on safer ground in noting that few non-Pashtun Afghans recognize the legitimacy of the Pashtun-dominated Taliban and that Afghanistan's growing urban population abhors the socially regressive ideology of the Taliban. Some in the Taliban leadership have long understood these realities and foresee the Taliban entering government only through a power-sharing arrangement.¹²² These days, the Taliban's main problem is not the group's

113 In a less-than-encouraging development, the U.S. Department of Defense for the first time in eight years classified the data on Afghan security forces' operational readiness. Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, Quarterly Report to the United States Congress, Oct. 30, 2017, 99-100, <https://www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/2017-10-30qr.pdf>.

114 Lauren McNally and Paul Bucala, "The Taliban Resurgent: Threats to Afghanistan's Security," *Afghanistan Report no. 11* (Washington: Institute for the Study of War, March 2015): 13-17, 19-20, http://www.understandingwar.org/sites/default/files/AFGH_Report.pdf.

115 Of the 407 districts in Afghanistan, 7 percent were under insurgent control or influence, 21 percent were contested, and 72 percent were under government control in November 2015. By October 2017, these ratios had shifted to 14 percent under insurgent control or influence, 30 percent contested, and 56 percent under government control. Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR), Addendum to SIGAR's January 2018 Quarterly Report to the United States Congress, Jan. 30, 2018, 1, https://www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/Addendum_2018-01-30qr.pdf.

116 On Korea, Robert A. Pape finds that U.S. bombing was unable to have a significant impact on the enemy war effort or the civilian economy, hence he concludes that no coercive leverage was produced. On Vietnam, he argues that the U.S. bombing campaign "succeeded in 1972 where it had failed from 1965 to 1968 because in the interim Hanoi had changed from a guerrilla strategy, which was essentially immune to air power, to a conventional offensive strategy, which was highly vulnerable to air interdiction." Robert A. Pape, *Bombing to Win: Air Power and Coercion in War* (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1996), chap. 5 and 6 (Quote is from p. 209).

117 Eric Schmitt, "Hunting Taliban and Islamic State Fighters, From 20,000 Feet," *New York Times*, Dec. 11, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/12/11/world/asia/taliban-isis-afghanistan-drugs-b52s.html>.

118 U.N. figures comparing civilian deaths from U.S. airstrikes in the first nine months of 2016 and 2017. Shashank Bengali, "U.S. Airstrikes Rise Sharply in Afghanistan — and So Do Civilian Deaths," *Los Angeles Times*, Dec. 4, 2017, <http://www.latimes.com/world/asia/la-fg-afghanistan-us-airstrikes-20171204.htmlstory.html>.

119 Schmitt, "Hunting Taliban."

120 Andrew Cockburn, "Mobbed Up: How America Boosts the Afghan Opium Trade," *Harper's Magazine*, April 2018, <https://harpers.org/archive/2018/04/mobbed-up/>.

121 Seth G. Jones, "Why the Taliban Isn't Winning in Afghanistan: Too Weak for Victory, Too Strong for Defeat," *Foreign Affairs*, January 2018, <https://www.foreignaffairs.com/articles/afghanistan/2018-01-03/why-taliban-isnt-winning-afghanistan>.

122 Michael Semple, Theo Farrell, Anatol Lieven, and Rudra Chaudhuri, *Taliban Perspectives on Reconciliation* (London: Royal United Services Institute, September 2012), https://rusi.org/sites/default/files/taliban_perspectives_on_reconciliation.pdf.

decline in popularity but its waning cohesiveness.

In November 2016, Michael Semple and I spent a week conducting interviews with seven senior Taliban figures. Our subjects included two former deputy ministers, a former provincial governor, and two former senior military commanders. What we discovered surprised us. We had expected Taliban confidence to have been boosted by recent battlefield success. Instead, those we interviewed reported widespread disillusion within the movement, with the state of Taliban leadership, and with a seemingly endless war. Multiple interviewees told us that many Taliban members feel that the war lost direction and purpose after the withdrawal of foreign combat forces. The Taliban's current leader, Mullah Haibatullah Akhundzada, is widely seen as ineffective and lacking the moral authority of the group's founder, Mullah Omar. This is undermining the ideological cornerstone of the Taliban, namely obedience to the emir. Several factions are vying for power within the movement, most notably the Ishaqzai-dominated Mansour network based in northern Helmand (led by Mullah Rahim, the Taliban governor of Helmand).¹²³ Thus, while the Taliban maintains strong vertical ties with rural communities, which have supported the group's battlefield gains since 2014, the horizontal network holding the insurgency together is weakening.¹²⁴

Sending more U.S. troops into Afghanistan and pushing them out into the field is likely to provide some short-term gains. Importantly, the presence of a Marine battalion in Helmand helps prevent the provincial capital from falling to the Taliban. Yet this marginal increase in combat-force levels will not break the strategic stalemate in Afghanistan when massive U.S. military power failed to do so in 2010. Rather, sending in more troops and conducting more airstrikes may well make the Taliban stronger. Meanwhile, destroying drug processing and production facilities will hurt not only the Taliban but also anybody involved in opium farming, which is just about every farmer in Helmand. It stands to once again drive them into the arms of the insurgents. And just as before, public patience is likely to wear thin at apparent U.S. military carelessness and mounting civilian casualties.¹²⁵ In the end, ramping up the U.S. military effort in Afghanistan risks reenergizing the Taliban's sense of purpose and uniting a movement that may be beginning to unravel. If the United States

is not careful, it could end up bombing its way to defeat in Afghanistan.

Acknowledgements *The author would like to acknowledge the generous funding of this project by the U.K. Economic and Social Research Council (ESRC Grant ES/L008041/1, "The Taliban's War: The Other Side of the Taliban Conflict, 2001–2015").*

Theo Farrell is professor and executive dean of law, humanities, and the arts at the University of Wollongong, Australia. He was previously professor of war in the modern world and head of the Department of War Studies at King's College London. He is a fellow of the U.K. Academy of Social Sciences and former president of the British International Studies Association.

Professor Farrell is the author of *Unwinnable: Britain's War in Afghanistan, 2001–2014* (Penguin Random House, 2017), which was shortlisted for the RUSI Duke of Wellington Medal for Military History and the British Army Military Book of the Year. It was also named as a book of the year in *The Times* and the *Evening Standard*.

123 Theo Farrell and Michael Semple, *Ready for Peace? The Afghan Taliban After a Decade of War* (London: Royal United Services Institute, January 2017), https://rusi.org/sites/default/files/201701_bp_ready_for_peace.pdf.

124 For more recent analysis supporting this view, see Antonio Giustozzi, "Do the Taliban Have Any Appetite for Reconciliation in Kabul?" Center for Research and Policy Analysis, Mar. 19, 2018, <https://www.af-crpa.org/single-post/2018/03/20/Do-the-Taliban-Have-any-Appetite-for-Reconciliation-with-Kabul-Antonio-Giustozzi>.

125 Sune Engel Rasmussen, "Afghan Civilians Count Cost of Renewed US Air Campaign," *Guardian*, Sept. 5, 2017, <https://www.theguardian.com/world/2017/sep/05/afghan-civilians-count-cost-of-renewed-us-air-campaign>.